

קונטרס
אשריך
שראיתני בכך

יו"ל לכבוד הילולת התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א אביהם של עמלי התורה
המכונים גם היום בשם "תורתם אומנותם".
"אשרינו מה טוב חלקנו בהילולא דבר יוחאי..."
"תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו הוא ימליץ טוב בעדנו..."

וכמה לקט הלכות מאמרים וחידודים
מלוקטים מגיליון פנימי "אז נדברו", דמבדרא
בתוככי הישיבות הקדושות.

כמו כן ניתן לקבל בדואר אלקטרוני:
A8447168@GMAIL.COM

18 שעות ביממה... או שיעור בעין יעקב בין

מנחה לערבית???

ישנה סתירה קיצונית ביותר בדברי רשב"י בעצמו:

בברכות (לה: רשב"י חולק בתקיפות על רבי ישמעאל שאמר ש"לא ימוש ספר התורה מפ"ך" זה לא כפשוטו אלא הנהג בהם מנהג דרך ארץ... רשב"י לא מוכן בשום פנים ואופן לקבל את דעתו של רבי ישמעאל.. הוא טוען בתוקף: **אפ"ר אדם חורף בשעת חריפה וזרע בשעת זריעה וכו'.. תורה מה תהא עליה.. אלף זמן שישראל עושים לנו של מקום מלאכתו נעשית ע"י אחרים!!** בקיצור: לפי רשב"י: כל מי שהוא לא אברך רציני... שטייגן בסדר א'... סדר ב'.. וגם כולל ערב... וגם בין הסדרים לא יצא ידי חובת "לא ימוש" **ברור???**

אבל!!! מאידך גיסא: יש גמ' מפורשת במנחות (צט:)

אמר רבי יוחנן משום ר"פ בן יוחי אפי' לא קרא אדם אלף קריית שמע שחרית וערבית קיים לא ימוש"?? כאן פתאום אומר לנו רשב"י שמספיק פסוק אחד בבוקר ופסוק אחד בערב... ויצאת ידי חובת לא ימוש?? זאת אומרת שכל בעלבע"ת הכי פשוט שאין לו זמן אפילו לשמוע את שיעור דף היומי... אם הוא קרא ק"ש שחרית וערבית הוא כבר יצא ידי חובת "לא ימוש"...

סתירה קיצונית ביותר? איך מיישבים סתירה קוטבית שכזו??

הגשם הוא אותו גשם בדיוק!!
כל ההבדל מתחיל מהגובה של מי שמקבל את
הגשם!!

בדיוק אותו דבר כאן!!!

יערוף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי... התורה יורדת כמו מטר... התורה מתחילה לרדת מהשמים והיא יורדת ויורדת עד... עד... עד שהיא מגיעה לארץ!! כל התכלית של התורה היא שיהיה לו יתברך מדור ושכינה בתחתונים... לכן התורה צריכה לרדת עד למטה למטה למטה.. איפה היא נעצרת?? בקרקע!! הכי הכי למטה שאפשר!!!

נו... איפה נמצאת הקרקע הזו?? באיזה גובה נמצאת הקרקע הכי הכי נמוכה שמקבלת את מטר ליקחה של התורה??
התשובה היא: תלוי!!!

אם אנחנו מדברים על החרמון אז הקרקע בגובה 2000 מטר מעל פני הים... ואם זה מישור החוף אז זה גובה 10 מטר...

על אותו משקל: ההשגות של הגאון הם בגובה 2000 מעלות מעל פני הארציות והגשמיות של

כשהייתי ילד... הלכנו פעם לטיול בחרמון... ראיתי שיורד שם גשם לבן... מאז הייתי בטוח שיש שני סוגים של גשם!! יש גשם לבן ויש גשם שקוף!! בחרמון יורד גשם לבן! ואילו אצלנו במישור החוף יורד גשם שקוף!!!
אבל כשהתבגרתי פתאום הבנתי ששטויות והבלים...

אין שום הבדל בין הגשם שלנו לגשם של החרמון...

זה אותו גשם בדיוק!!! נו... אז בכל זאת: מה ההבדל?? למה שם בחרמון הגשם הוא לבן ואצלנו הוא שקוף??

מה התשובה?? ההבדל הוא לא בגשם!!

ההבדל הוא בגובה!!! בגובה של הקרקע שמקבלת את הגשם!! קרקעית החרמון נמצאת בגובה 2000 מטר מעל פני הים לכן הגשם שיורד בו נהיה לבן... (לא משנה כעת למה ואיך...) ואילו קרקעית מישור החוף נמצאת בגובה 10 מטר מעל פני הים ולכן הגשם שיורד בו נראה שקוף...

העולם הזה.. לכן אצל הגאון ז"ל התורה נעצרת בגובה מרומם שכזה!!! ואילו אצלנו התורה ממשיכה לרדת עד שהיא מגיעה שמה למישור החוף... בגובה עשר מטר במקרה הטוב מעל פני הארציות והגשמיות..

המטר שהגאון מקבל והמטר שאנחנו מקבלים **הוא אותו מטר!!**

זה אותה תורה ואותם מצוות ומעשים טובים... **נו... אז איפה בכל זאת נמצא ההבדל הגדול???**

בגובה!!!! בגובה של המקבל את המטר!!! גם אצלו וגם אצלנו המטר ירד עד למטה... עד הארץ...

כל ההבדל הוא שהגובה של הארציות של הגאון ז"ל היה בגובה 2000 מטר מעל פני הארציות ואנחנו במקרה הטוב בגובה 10 מטר מעל פני הארציות...

הבנת את הנקודה???

אז נכון שכשהאדמו"ר שליט"א מדליק נרות חנוכה הוא משיג השגות אחרות לגמרי מההשגות שאנחנו משיגים בזה...

אבל עדיין!!! זה לא משהו אחר!! זה לא הדלקת נרות חנוכה **אחרת!!** כי גם הגשם של החרמון הוא לא גשם אחר מהגשם של מישור החוף!! **כל ההבדל הוא בגובה!!!**

אני והאדמו"ר שליט"א מדליקים אותם נרות חנוכה... שנינו עושים את אותם פעולות... שנינו מחויבים ומקיימים את אותו שו"ע... ושנינו גם זוכים ע"י לקבל את אותו שפע רב מכל העולמות... כל ההבדל הוא באיזה גובה אנחנו קולטים את המטר הזה!! האדמו"ר שליט"א בגובה שלי ואני בגובה שלי...

אתה קולט את הנקודה או לא קולט???

למאי נפקא מינה?? הרי כר:

שנינו היינו חברים טובים... שנינו זכינו להסתופף בצלו של אדם קדוש... גלגלה ההשגחה העליונה ואני נאלצתי להרחיק נדוד וללמוד במקום רחוק... הרחק מאותו "עיר וקדיש שליט"א" ורק בשבתות ובימים מיוחדים זכיתי לחזות באור קדושתו... ואילו ידיד נפשי נשאר ליצוק מים על ידו ולא זזה ידו מתוך ידו... קנאתי בו... אי שם ממרחק

נכספה וגם כלתה נפשי לחזות את הצדיק בעבודתו...

אבל!!! לאחר שנתיים... כשנפגשנו בשטיבלאך... ופתאום ראיתי באיזה מירוץ הוא הצליח לתקתק את התפילה... וכשראיתי את האדישות והליאות שלו בכל מה שנוגע לעבודת ה'... לא הצלחתי להבין מה קרה לאותו בן עליה... זה כאב לי מאוד... דווקא אתה שנשארתי כ"כ קרוב... דווקא אתה שזכית לחזות בעבודתו של אותו אדם קדוש... איך דווקא לך זה קורה?? איך אותו צדיק לא השפיע עליך בעבודתו הקדושה?? **לא ארך הרבה זמן עד שנפל לי האסימון...**

היה זה בסוכות... באמצע שנענעתי את הלולב... נענעתי את הלולב חצי שעה... בעיניים עצומות ובדבקות... (אל תתלהב... פשוט היה לי זמן... כי התפללתי במחיצתו של אותו אדם קדוש... שאצלו הנענועים ארכו למעלה משעה... אז בלאו הכי אני פה... ואם הרבה שליט"א מנענע שעה... אז אני אנענע רק חצי שעה... אה... מה חשבת?? מה כיוונתי?? אל תדאג... הכנסתי כל מיני הרגשים של אין עוד מלבדו... למעלה למטה ולד' רוחות... אל תדאג... לא יחודים מיוחדים...) כשפקחתי את עיני לאחר שהשלמתי את כל סדר הנענועים... מה אני רואה לנגד עיני?? את אותו חבר יושב מולי... כולו צוחק... כולו מגחך... עשיתי לו עם היד... מה?? מה קרה?? מה מצחיק אותך??

הוא עושה לי פרצוף... **והוא אמר לי:** תגיד לי... על מי אתה בדיוק "עובד"?? את מי אתה "מרמה"?? מה אתה מנענע לי פה חצי שעה?? כאילו... כאילו... כאילו אתה מבין משהו מהחיים שלך?? אתה רואה את הליגע'ר רוב שככה הוא עושה וככה הוא מכווין ואתה מדמיין שגם אתה יכול להיות כמוהו?? **הוא!!! הוא יודע לכוין... הוא יכול לכוין חצי שעה בנענועים... לו יש השגות נוראות... אבל מה אתה?? מה אתה מבין מהחיים שלך?? מה יש לך כבר לכוין בנענועים??**

באותו רגע נפל לי האסימון!! באותו רגע הבנתי ההכל!!!

אותו בן עליה... עמד כל הזמן מול אדם גדול... הוא כל הזמן הסתופף בצלו של אדם שעבודת ה' שלו באמת הייתה מרוממת מאוד... הוא ראה מה זה עבודת ה'... הוא קלט מושגים בעבודת ה'... **ואז הוא עשה חשבון אחד ועוד אחד!!!**

כל ההבדל בינינו זה רק ואך ורק בגוב

ה!!

הרביה שליט"א הוא בגובה של 2000 מטר מעל פני הארציות... לכן הוא קיבל את הנענועים בגובה שכזה... בהשגות נוראות שכאלו... לעומת זאת אני... אני בגובה 5 מטר מעל פני הארציות גם אני קבלתי את הנענועים... את אותם נענועים בדיוק!!! של הרביה שליט"א... אני פעלתי את אותה פעולה בדיוק!!! רק היות ואני בגובה כזה נמוך אז זה שווה הרבה פחות... אבל אז מה!!! בשביל זה אני פה... ובשביל זה אני עובד קשה... ואני כל הזמן מטפס... והשנה הזאת אני כבר בגובה אחר משנה שעברה... הנענועים שלי השנה היו בגובה הרבה יותר גדול משנה שעברה... אני כל הזמן מתקדם... לא נח על זירי הדפנה... ו... ובעזה"ש אני מקווה מאוד שיום יבא ואני אזכה להגיע למדרגה שהנענועים שלי יהיו בגובה של הרבה... איפה שהרבה שליט"א כעת אוחז...

עכשיו אני רוצה לגלות לך בגילוי לב: אתה יודע מה כיונתי בשעה שנענעתי שמה חצי שעה...?? כלום!!! שום דבר לא כיונתי... כי לא היה לי מה לכיין... הייתי בחור די צעיר ומאוד פשוט... בדיוק כמוך ומסתמא פחות... אבל אמרתי לבורא עולם: אבא!!! אני מדגיש: אבא!!! ציווית אותי וציווית את הרבה שלי!!! הרבה שלי זכה לנענע ולהשיג השגות נוראות... אני לא!!! אנא: תקבל אותי כמות שאני!!! תתרצה מהנענועים שלי כאילו כיונתי את כל הכוונות שהרביה כיון!!! יש לך מושג איזה נחת רוח הייתה בשמים מזה??? אני משוכנע ובטוח שהנענועים שלי המשיכו שפע רב בכל העולמות

בפתח המאמר נשאלה הסתירה: מצד אחד רבי שמעון אומר שאדם צריך ללמוד כל היום... כל היום... כל היום... ומצד שני הוא אומר: שאפילו לא קרא אדם אלא ק"ש שחרית וערבית כבר יצא... איך שני הניגודים האלו יכולים ללכת ביחד??

אז הנה התשובה:

כשהתורה אמרה "לא ימוש ספר התורה הזה מפיקך" הציווי הזה ירד כמו מטר מהשמים עד... עד... עד הארץ...

נו... איפה זה הארץ?? תלוי!!! יש גובה של סנהדריה המורחבת ויש גובה של רמת שלמה... יש גובה של

אם ככה זה עבודת ה'... אם זה כזה גדול ומרומם ונשגב...

אז איפה אני פה בכל הסיפור??? אני אפס!!! אני בכלל לא שייך לסיפור!!! אני לגמרי לגמרי לא בתמונה!!!

אם הדלקת נרות חנוכה של הרוב שליט"א היא כזו עבודה נוראה עם כ"כ הרבה השגות והכנות... אז מה אני עושה??? כלום!!! אם תפילה של אותו "עיר וקדיש..." זה כאלו השגות נוראות... אז מה אני מכיין?? אני כלום!!! אני אפס!!!

אם ככה... אז בשביל מה להתאמץ... הרי בלאו הכי אני לא עושה כלום... אם ככה... אז עדיף להישאר רועה צאן כל החיים שלי... ונמשיך ליצוק מים ע"י אותו עיר וקדיש... אמשיך להיות עוד איזה נספח... שאין לי אישיות מצד עצמי ואת כל זכות קיומי אני מצדיק בזה שאני משמש את האדם השלם בבריאה...

חבל!!! כואב הלב... פלגי מים ירדו עיני על אותו חבר בן עליה לשעבר... ו... ואני מקווה שזה יגמר בזה... כי אתה יודע ממה אני עוד חושש??? בקצב הזה מה יקרה אם באחד מהשבתות מאוד מאוד יתחשק לו להדליק את האור... אבל... אבל... אבל אסור!!! רגע רגע... בעצם למה אסור?? אוי ואבוי חילול שבת!! זה מקלקל ומחריב כל העולמות!! אה... עזוב אותך... מה אני מבין בשבת קויידש... מי אני בכלל שאני יכול לקלקל עולמות...?? הרבה שליט"א... הוא זה שמתקן והוא זה שיכול ח"ו להחריב... אבל אני...?? ממתי יש לי קשר לתיקוני העולמות??? אני אפס!!!

אז הנה!!! על זה באתי!!!

חברי וידידי היקר: כן!!! הגשם שיורד בחרמון הוא הוא הגשם שיורד במישור החוף!!! זה אותו גשם ב-ד-י-ו-ק!!!

אני והליגעיר רוב שליט"א... שנינו פועלים את אותה פעולה בדיוק!! שנינו מנענעים את אותו לולב!! שנינו מדליקים את אותם נרות חנוכה!!! ושנינו לא עושים מלאכה באותו שבת קודש!!!

ושנינו מורידים לעולם את אותו שפע!!!!!! ברור???

רשב"י הבין!! אמנם אני גבוה מאוד!! אמנם כשהמטר של ציווי "לא ימוש" יורד אצלי.. הוא נעצר במושגים הנוראים של הליגער תנא אלוקי רשב"י... וכשהתורה אומרת לי!! "לא ימוש" התורה מתכוונת למושגים של שתיים עשרה שנים של "כגון רשב"י וחבריו שתורתם אומנותם..." אבל המטר הזה של "לא ימוש" לא נעצר רק שמה במרומי הגרמאק... הגשם יורד גם נמוך.. הוא מגיע אפילו לים המלח... ויש יהודים שהמטר והציווי של "לא ימוש" לגבם... זה נעצר במושגים של **לפי לא קרא אדם אלא ק"ף פחרית וערבית קיים לא ימוש** אתה יודע כמה זמן ארך לרשב"י להבין את זה??? שנים עשרה חודש!!! שתיים עשרה חודש היה צריך רשב"י לחזור למערה... בשביל לצאת ממנה אח"כ וכבר לא לשרוף אנשים בעיניים... בשתיים עשרה חודש אלו הבין רשב"י שאותה תורה פנימית עמוקה ונוראה שרשב"י מבין... הרי את אותה תורה לומדים הבעלבעתיים... וגם על רשב"י וגם עליהם נאמר בשווה: כי קרוב אליך הדבר מאוד!! התורה קרובה לכולנו בשווה!! כל ההבדל הוא בגובה!! יש גובה של רשב"י ויש גובה של בחור ישיבה נוסח שנת 2018... מה הפלא שכל יהודי מרגיש רגש חם... ומוצא במירון את הפינה החמה שלו? מה הפלא שכל השכבות וכל הסוגים מוצאים את עצמם תחת אותה קורת גג?? רשב"י הוריד לנו את פנימיות התורה! רשב"י גילה לנו שיכול להיות "לא ימוש" תובעני עם כל החרפות במושגים של רשב"י, ומצד שני תובעני באותה מידה בדיוק לישיבישר הכי עדכני.. לרשב"י במושגי "תורתו אומנותו" שלו... ולבחור ישיבה כיום עם הנסיונות שלו...

כולנו שואפים להגיע לדעתו של רשב"י בברכות שטוען בתוקף **"לא ימוש" דברים ככתבן!!** זה שאיפתנו! ועל זה תפילתנו!! אבל סוף סוף באותה גמ' העיד לנו אביי: **הרבה עשו כרבי ישמעאל ועלתה בידו כרבי שמעון בן יוחי ולא עלתה בידו למה?? למה לא עלתה בידם??** כי הם לא ידעו את המימרא השניה של רשב"י!! הם חשבו שביום אחד הם יכולים לקפוץ למדרגה של "לא ימוש" דברים ככתבן!! מי שביום אחד רוצה לקפוץ עד

חרמון.. ויש גובה עמק יזרעאל... כשהציווי הזה נעצר בגובה של אברך בן עליה... הוא נעצר בגובה של מושגים של תובעניים של סדר א' סדר ב' וכולל ערב. אבל אותו ציווי בדיוק ירד גם בעמק יזרעאל.. הוא ירד ונעצר אצל יהודי פשוט שעובד לפרנסתו וזה כבר נעצר בגובה ובמושגים של שיעור דף היומי... ואותה תורה שירדה בחרמון וגם בעמק יזרעאל.. היא גם הגיעה למקום הנמוך ביותר בעולם.. בים המלח.. גם לשם ערף כ"מטר לקחי..." אצל יהודי מגושם שכל כולו שקוע בהבלי העולם הזה.. כשהתורה נעצרה בשפלה הזו.. היא נעצרה במושגים של: **לפי לא קרא אדם אלא ק"ף פחרית וערבית קיים לא ימוש**... כן.. יש גם כזה גובה..

קשה לך לקבל את זה?? קשה לך להבין איך יכול להיות שמצד אחד יש יהודי שלא יוצא ידי חובתו אלא רק אם הוא ישב וילמד שמונה עשרה שעות ביממה.. ואילו מצד שני יש יהודי שמספיק לו חצי שיעור דף היומי (וחצי השני הוא נרדם...) קשה לך?? אז אני רוצה להרגיע אותך... היה עוד מישהו שהיה לו קשה לקבל את זה.. והיה קשה לו הרבה יותר ממך... **אתה יודע מי???**

רבי שמעון בר יוחאי!!

כשרבי שמעון בר יוחאי ובנו ר"א יצאו מהמערה אחרי שתיים עשר שנים של "לא ימוש" הם התחילו לשרוף אנשים בעיניים.. תתביישו לכם: **עוזבים חיי עולם ועוסקים בחיי פעה" ילחה בת קול ואמרה היזרו למערתכם!!** רשב"י חזר למערה לעוד שתיים עשרה חודש!! אחרי י"ב חודש כשהוא יצא מהמערה... פתאום הוא הפסיק לשרוף אנשים בעיניים.. מה קרה?? מה נשתנה?? הרי אנשים המשיכו לעזוב חיי עולם ולעסוק בחיי פעה..?? אז למה רשב"י הפסיק לשרוף אותם בעיניים?? **מה השתנה לרשב"י בצורת החשיבה??**

תקשיב טוב טוב: רשב"י הבין פתאום: שהגשם לא נעצר רק בפסגות הר מירון... הגשם יורד גם בטבריה... גם במישור החוף.. וגשם יכול להעצר גם בים המלח..

ובעקשנות ובעקביות יטפס במרומי הר ה'...
ובמהרה יזכה להגיע לברכות דף לה... להשגה של
"לא ימוש" דברים ככתבן... כהבטחתו של בעל
ההילולא

מדרגת "תורתו אומנותו" של רשב"י... הוא
נשאר שמה למטה למטה... מאחור... מי
יצליח???

מי שיכיר את מקומו!!! מי שידע ש"לא ימוש"
נמדד לפי מדרגתו!! הוא ימדוד את כוחותיו
ולפי זה ימוד את שיעור ה"לא ימוש" שלו!

הדרך למירון ארוכה... כמה נקודות למחשבה בדרך...

אנחנו חייבים המון המון הכרת הטוב לר"ש!!!

ישנם שלושה מימרות יסודיים ביותר בהלכות שבת שאמר אותם ר"ש והלכה כמותו...

ובדבריו אלו הוא פשוט חסך מאיתנו אלפי חטאות... ר"ש אמר: **דבר שאין מתכוין**

מותרי!! ר"ש אמר: **מלאכה שאינה צריכה לגופא פטור עליה!** ר"ש: **לית ליה מוקפה!!**

אתה יודע מה המשמעות של מימרות אלו?? תקשיב טוב:

תגייד לי כמה פעמים זה קרה לך בזמן האחרון: ש-

■ שהלכת לטייל ברחוב בליל שבת ופתאום מצאת כמה טישו בכיס והעירוב שם לא היה מי יודע מה...

■ כמה פעמים כיבית את האור בטעות...?? תגייד את האמת...

■ כמה פעמים סחטת בטעות... את החולצה... את השערות... דרכת על הגרביים הרטובות???

■ כמה פעמים הנחת גוש רותח של קוגל ע"ג מלפפון חמוץ... או ע"ג חתיכת חלה...?

■ כמה פעמים היה לך איזה לכלוך ע"ג החליפה... וגירדת את זה עד שירד וה"ל חשש טוחן???

■ כמה פעמים גררת את הרגלים ע"ג קרקע עולם והשווית גומות בלא מתכוין??

■ כמה פעמים נגעת בפאות או בזקן ונתלשו שערות בלא מתכוין??

הידעת?? שלולי ר"ש הרי היה קיי"ל ש"מלאכה שאינה צריכה לגופא

חייב עליה"!!!

ואם כך היה, הרי היית חייב כעת עשרות מאות ואולי אלפי חטאות... ואתה יודע מה זה חילול שבת... חילול שבת זה דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת... תשובה תולה יסורים ממרקים ויוהכ"פ

מכפר... אתה יודע מה זה "יסורים ממרקים"?? פירושו שעל תחילת השבוע פתאום זה לא

הולך... ואין לא "מצב" ולא "רוח"... ופתאום שום דבר לא הולך... ואתה לא יודע מאיפה זה נחת

עליך... נו... בטח... בליל שבת בטעות עשית איזה מלאכה... ו"יסורים ממרקים..." ומכמה כאלה

יסורים חסך אותך ר"ש... אנחנו באמת חייבים לו הכרת הטוב... אבל!! אולי זה הזמן... אולי ביום

זה לכבוד התנא אלוקי ר"ש בר יוחאי... אולי נתחיל ללמוד קצת הלכות שבת... מלאכות שגם

ר"ש מודה שהעושה אותם בשוגג חטאת ובזדון סקילה...

אולי זו היא ההזדמנות לתפוס חיזוק בזה... אולי.. נקודה למחשבה...

רשב"י יכול לפטור את כל העולם מן הדין...!!! ?? !!

זה לא מליצה בעלמא... זה גמי מפורשת... אמר חזקיה א"ר ירמיה משום רשב"י: יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה... ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו

זה לא איזה מליצה חסידית... זה כתוב בגמי שלנו... זה כתוב בסוגיה של מיגו דאתקצאי... זאת אומרת שזה רציני!! רבי שמעון בר יוחאי באמת יכול לפטור את כל כל העולם מן הדין!!!
אם ככה... יש לי קושיה עצומה ונוראה:

רבינו הגדול.. עיר וקדיש מן שמיא נחית... בוצינא קדישא... רבה רבה... אם אתה באמת יכולים!!! אז... אז... אז מה קורה??? מי מעכב??? הרי שנה שעברה ובמשך כל שנה זו עמדו על הציון שלכם רבבות אלפי ישראל... עם כ"כ הרבה צרות וייסורים ודינים... כשל כח הסבל מרוב הצרות והתלאות והדינים המשונים ל"ע... כי כל לבב דוי וכל ראש לחלי... והרי אתם שומעים את התפילות... והרי אתם יכולים לפטור... אז... אז מה קורה??? מי מונע ממכם לעשות זאת??? למה אנחנו עדיין לא רואים שהגיע הפטור מן הדין... למה עדיין לא נס יגון ואנחה...??? מפחיד לשאול את השאלה הזו אבל בני תורה אנחנו וללמוד אנו צריכים: אנחנו מאמינים לרשב"י באמונה תמימה שהוא אכן יכול לפטור!! ומסתמא שהוא בודאי גם מאוד רוצה... צרות בני ישראל בודאי מצערים אותו מאוד... א"כ מי עדיין מעכב?? מה מפריע לו עדיין לפטור את כל העולם???

נקודה נוספת למחשבה: יסלח לי הקורא... יתכן שבהצגת השאלה כמות שהיא אני אצטייר בעיניך כאחד שלא משלנו... כאדם שכופר בערכים הקדושים והיקרים לנו... אבל לא!!! חלילה!!! אני בדיוק כמוך... אני מאמין בערכים אלו בדיוק כמוך... אני בסך הכל רוצה להבין אותם... בסך הכל להעלות את השאלות על השולחן כמות שהם!! כדי לנתח אותם אחד לאחד... ועי"ז להבין מהותם משמעותם ועניינם... אמונת חכמים!! מושג שעליו גדלנו... ועל סיפורי כה עשו חכמינו אלו נרדמנו בערש ילדותינו...

מה??? מה זה אמונת חכמים?? מה הענין בזה??? תנא היכא קאי דקתני מאימתי??

אני יודע שיש מצוה להאמין בבורא עולם... אבל בחכמים?? להאמין בחכמים?? ממתיי?? כן... אני יודע טוב מאוד שיש מצות עשה דאורייתא: ד"ועשית ככל אשר יורוך.. שהתורה מצווה אותנו לציית לציווי חכמים בכל מקרה "אפילו יאמר לך על ימין שהוא שמאל..." כן!!! אבל פשוט וברור כביעתא בכותחא שכל מ"ע זו לא שייכת אלא רק בענייני הלכה והשקפה... אבל במישור האישי?? שר' חיים קנייבסקי שליט"א קורע מסמכים רפואיים ולהאמין לו... אין ספק שמי שלא יאמין לא עבר על שום מ"ע ושום דין לא מדאורייתא ולא מדרבנן... אלא מאי?? אין לו "אמונת חכמים"!! מה זה?? איזה מין עבירה זו לכפור באמונת חכמים ואיזו מין מצוה זו כן להאמין לחכמים??

אדם שאין לו אמונת חכמים... על איזו נקודה אפשר להצביע עליו ולומר עליו שהוא כופר?? ולעומת זאת: אדם שכן יש לו אמונת חכמים... על איזה נקודה אפשר להצביע ולומר שהוא מאמין בה?? במה?? בצדיק?? מה פשרה של אמונה זו?? מה שאני כן יכול לומר לך שאני יודע שבפסוק: "את ה' אלוקיך תירא" ר"ע דרש "את" לרבות ת"ח!!! שלא רק מבורא עולם צריך לירא אלא גם מת"ח... אבל אמונה?? ממתיי?? מריה דאברהם: ממתיי??

תבין אותי... אתה יודע איפה התעוררו לי כל הספקות באמונה האלו?? פשוט מאוד: ישבתי בחדר המתנה... על פתחו של אחד מגדולי וצדיקי הדור שליט"א... והיה תור ארוך ארוך... והיה לי הרבה זמן

מיותר... ניסיתי לכיין... ניסיתי לייחד... ניסיתי לאלתר איזה לשם יחוד... איזה משמעות והבנה... מה אני מחפש פה?? איזה מצוה אני מקיים פה?? באיזה חלק מחלקי התורה אני מתעסק פה?? ישב לידי איזה יהודי אחד... וברוב חכמתי פשטתי לפניו את כל ספקותי... שאלתי אותו את כל מה ששאלתי כאן אותך... הוא קם ממקומו וכעס עלי וצעק את המשפט המוכר: מי שהולך לבקש ברכה או עצה ותושייה מתלמיד חכם.. ואין לו אמונת חכמים חבל על דמי הנסיעות... עדיף שישאר בבית... אבל לא!!! אני לא מתריס... אני באמת שואל... שתבין: נקודה מאוד חשובה: האמונה בצדיק מוכרחת להיות קשורה באופן ישיר לאמונה בבורא עולם... זה חייב להוביל לשם... אחרת... אחרת חלילה וחס... אחרת זה אמונה בשיתוף רחמנא ליצלן... חייב להיות שהאמונה בצדיק היא אמונה ששייכת לעבודת ה'!! זאת אומרת שכשאני יעמוד בל"ג בעומר ואשיר וארקוד בהתלהבות עצומה: "בר יוחאי מושב טוב ישבת..." "נאזרת בגבורה..." "...הגעת לפני אריה ליש..." האמונה וההתלהבות בכוחו העצום של רשב"י אמור להוביל אותי לאמונה בה... מה??? רבש"ע: מה זה קשור?? מה הקשר בין ההתלהבות העצומה מ"תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו" לתפילת שמו"ע??

ונורא בכזה סדר גודל... שרק משה רבינו ויהושע בן נון זכו לכזה נס...??
ועוד יותר קשה לי: הרי נס כזה הוא שיבוש מערכות הטבע לכל הדעות... וכידוע ניסים מסוג כזה הם טירחא כלפי שמיא והם לא נעשים אלא רק כשיש בזה צורך מאוד מאוד חשוב ונחוץ!!! לדוגמא: כל הסיבה שבורא עולם גלגל על ידו של יהושע בן נון את אותו נס של "שמע בלבעון דים..." כל מטרת נס זה הייתה בשביל: "היום הזה אוזל תת פוזדיך ויראתך על פני העמים" ומבואר במפרשים שבאמת עד אותו יום... כמה שעם ישראל ידעו בבירור שמשה רבינו נתן מהודו ומסר את שרביט ההנהגה ליהושע... עדיין הם לא לגמרי קיבלו את מרותו... ומתי הם קיבלו אותו?? כשראו שיהושע מעמיד חמה!!! את זה אפשר להבין... כזו צורך מהותי הוא סיבה מספקת לשלוח כזה נס אדיר... אבל כאן?? אצל נקדימון...?? על מה??? על מה הקב"ה עשה את אותו נס? על כל מיליוני שקלים?? הוי... באמת... כסף הולך כסף בא. על זה להטריח כלפי מעלה לשנות את הטבע? הרי כל אברך דתות יודע שאם בורא עולם רוצה שלנקדימון יהיה כסף... לא חסרים דרכים למקום.. והקב"ה יכול לגלגל לנקדימון איזה עסקה טובה באפריקה ישראל או בחברת מייקרוסופט... והוא יקבל את כל הכסף בחזרה בכפלים.. אז להעמיד חמה בשביל ביזנס??

לא נשמע לך תמוה???

ומה שהכי הכי מענין אותי: מה היה ביום שאחרי?? איזה שטעל'ע קיבל נקדימון ביום

הסיפור המפורסם.. כולנו מכירים אותו כבר מהחידר... עם נקדימון בן גוריון שעשה הסכם עם מאיזה מיליונר י"ב בורות מים וחתם איתו חוזה על הימור עד תאריך מסויים.. או שהבורות מתמלאים או שהוא משלם י"ב ככרות כסף.. והתאריך הגיע... וממש בשקיעה התחילו לרדת גשמים ובבת אחת התמלאו כל בורות המים... אותו מיליונר הגיש ערעור... שהבורות התמלאו אחרי תאריך ההימור והסיכום... מה עשה נקדימון?? הלך לבית המקדש.. ביקש מבורא עולם שיחזיר את השמש... השמש חזרה... ואז נסתתמו כל טענותיו של אותו מיליונר... בסוף הסיפור הגמ' מביאה ברייתא: תנו רבנן: ג' נקדריה להם חמה משה יהושע ונקדימון בן גוריון

יש לי כמה קושיות עצומות על הסיפור הזה:

דבר ראשון: בשלמא משה ויהושע העמידו חמה... אני מבין... סוף סוף מדובר במשה רבינו ויהושע תלמידו על כל המשתמע מכך... אבל נקדימון בן גוריון?? אתה יודע מי זה היה?? בלי לזלזל בכלל... אבל עם כל הכבוד והערכה... ועם הכרת הטוב האישית שיש לי כלפיו מאותם בורות מים זכים שזכיתי לשתות מהם בשעה שעליתי לרגל בגלגול הקודם... סוף סוף נקדימון היה אחד משלושה עשירי ירושלים... לא פחות אמנם.. אבל גם לא ידוע לנו שיותר... אם ככה איזו זכות הייתה לאחד מעשירי ירושלים שבורא עולם מסר בידים שלו את... את השמש?? לא פחות ולא יותר!!! איזה זכות הייתה לו שבורא עולם יגלגל על ידו נס אדיר

אבל חוץ מהאמונה ב-אלוקים... יש עוד אמונה
בסיסית לא פחות: אמונה ל--אלוקים!! ב--בורא
עולם כל יהודי מאמין!! אבל ל--? ל--בורא
עולם?? מעטים הם שמאמינים!

למה?? למה כ"כ קשה להאמין ל--אלוקים??
פשוט מאוד: האמונה באלוקים היא הגיונית!!
היא מחויבת המציאות!! מי שיש לו מוח
בקדקדו קולט את זה!! מכיר בזה!! ולא מתכחש
לאמת הצרופה!! אבל להאמין ל--אלוקים??
להאמין שאותו בורא עולם הגדול והנורא הזה...
מאוד מאוד מעניין אותו מה קורה איתו... ומי
שברגעים אלו מזיז את השמש... הרי באותם
רגעים הוא מאוד מאוד מתענג מהתפילה ש...
ש... שלי... כן אני!!! ואתמול מאוד מאוד היה
חסר לו שקמתי אחרי זמן תפילה... הבעל הבית
של כל העולם עמד בביהכ"ס והתעניין למה לא
באתי?? מי שרגיל לבל לזית הכנסת ולא בל יוס
אחד הקב"ה משאיל בו... אתה מאמין בזה??

אתה מאמין שהשטייגן שלך נורא נורא מעניין
את מי שברא את כל המליארד סינים?? היית
מאמין שאם אתה עושה עבירה... הרי מי שברא
370.0000 אמריקאים לקח את זה באופן אישי??
זה לא הגיוני!! לא מובן!! ולא מתקבל על
הדעת!!! זה ההיפך הגמור מההיגיון הפשוט!!
וזה לא צחוק... מרוב שזה לא הגיוני... כל
הפילוסופים הגדולים והחכמים ביותר בכל
שנות דור... שההשגות שלהם היו עצומות
בהכרה בבורא עולם... אז איפה הם נתקעו??
באמונה הזו!!! הרמב"ם מעיד על אריסטו
שהחכמה שלו הייתה קרובה למעלת הנבואה!!
נו... אז איפה הוא נתקע?? שאותו "המגזביהי
לשבת" הוא הוא "המשפילי לראות בשמים
ובארץ"?? שאותו בורא גדול ונורא הזה... שיהיה
אכפת לו אם התגלחתי במשחה או במכונה
אסורה...?? לא!!! זה לא נתפס!! לאריסטו ולכל
דור אנוש לא היה שום חסרון באמונה ב--
אלוקים!! איפה הייתה הכפירה שלהם?? באמונה
ל--אלוקים! כאן הם נתקעו את זה הם לא היו
מסוגלים לתפוס!!!

שאחרי שהוא העמיד את החמה?? איזה תור היה
בקבלת קהל של הבית שלו?? רק שתבין: הרי
מיום שיהושע העמיד חמה... כולם האמינו בו
וידעו שהוא רוח אפינו משיח ה'... ונקדימון??
מה עם נקדימון?? האם מאז לא האמינו בו
שהוא בעל מופת וצדיק מלובן וכו'...?? עד כמה
שידוע לי לא משמע כך... זה נשמע שהוא עדיין
נשאר עשיר אנונימי... לא פחות אבל גם לא
יותר..

בקיצור: איזה זכות הייתה ליהודי עשיר
בירושלים שזכה להיעשות ע"י נס כמו שנעשה
רק למשה ויהושע??

מה היה הסוד הצבאי של נקדימון???

הביאור בזה הוא כך: ישנם שני סוגים של
אמונה

יש אמונה ב--אלוקים!!

ויש אמונה ל--אלוקים!!

שים לב: יש אמונה ב-- ויש אמונה ל--

קח דוגמא: יש לי איזה ידיד... יש בינינו יחסים
מאוד טובים... אותו ידיד מאוד מעריך אותי...
הוא אוהז ממני!! הוא מאמין בי!! הוא רואה בי
פוטנציאל... הוא רואה בי אדם טוב ומוצלח!!!
אבל!! כשיום אחד בקשתי ממנו הלוואה
תמימה... למרבה תדהמתו הוא סירב... למה??
אני לא מאמין לך שאתה תחזיר לי... אני מפחד
שיום יבא ואני אבקש ממך לפרוע... אתה תגיד
שאתה לא מכיר אותי... נפגעתי עד עמקי
נשמת... הרי אנחנו מכירים כ"כ הרבה שנים...
אף פעם לא בגדתי בך... אף פעם לא חתרתי
תחתך... אדרבה... תמיד נתתי לך הכל... ועם כל
הלב... והנה פעם אחת אני מבקש ממך איזה
משהו קטן ואתה כבר לא מאמין לי!!

שים לב: בי!! הוא עדיין מאמין... הוא עדיין
מאמין שאני אדם טוב ומוצלח... אבל לי?? לי
הוא לא מאמין..

זה שני נושאים שונים!!! יש מאמין בי!! ויש
מאמין לי!!!

להבדיל... אותו דבר כאן: אנחנו מאמינים ב--
אלוקים! אנחנו מאמינים ב"ג עיקרים...
מאמינים במציאות ה'... ביחוד ה'... ובתורת ה'...
אנחנו יודעים שהוא גדול וחזק ובוס...

כשנקדימו בן גוריון נכנס לבית המקדש הוא אמר כך:

רבש"ע: עשיתי מצוה... רציתי לעשות לך נחת רוח. לקחתי בחשבון שאני הולך לשלם על הנחת רוח הזו י"ב ככרות כסף... אני לא מתחרט לרגע!! עשיתי את זה עם כל הלב ובשמחה!! אבל משום מה... מההתפתחויות האחרונות אני מתחיל להרגיש ש... ש... שאולי טעיתי... אולי סתם היה נדמה לי שאתה מתענג מזה... אולי זה בכלל לא מעניין אותך... אולי העסקה לא הייתה שווה... לא בגלל שלשמח אותך זה לא שווה... אלא בגלל שאולי זה בכלל לא משמח אותך. רבש"ע: תתן לי איזה קבלה משמים!!! אני לא צריך את הכסף בחזרה!! הכסף כאן לא הנושא בכלל... הנושא כאן הוא: תראה לי שאהבת את זה... תתן לי קבלה שהמעשים טובים שלי מעניינים אותך... אם תראה לי שיש לך אהובים בעולמך אני רגוע... אני לא צריך את הכסף... שים לב לנוסח הבקשה:

חזר ונכנס לבית המקדש נתעטף ועמד בתפלה

רבש"ע הודע שיש לך אהובים בעולמך מיד נתפזרו העבים וזרחה החמה...

אתה שומע את הצליל??? רבש"ע: אני לא מבקש את ההחזר של הכסף... אני רוצה שהודע שיש לך אהובים בעולמך אני בסך הכל רוצה קבלה... אני רוצה לדעת שהמעשים הטובים שלי שימחו אותך... היו אהובים ומקובלים לפניך... אני רוצה לשמוע שאני א-ה-ו-ב-!!!- לפניך!! זה מה שחשוב לי לשמוע עכשיו... כמו אשה עקרת בית שרוצה מילה טובה מבעלה... רוצה בסה"כ שהוא יראה שהוא שם לב מה שעשתה.

כשיהודי מבקש כזו בקשה ? ! ? ! ?

הוא לא צריך להיות משה רבינו... ולא יהושע בן נון... הוא יכול להיות אפילו איזה יהודי שגרתי מירושלים והשי"ת יתן לו את השמש בתוך הכיס! אתה יודע למה לא צריך להיות משה רבינו??? כי האמת היא שלא רק המעשים טובים של משה רבינו מאוד מעניינים את בורא עולם... אלא גם המצוות של היהודי הכי פשוט מאוד מאוד מאוד אהובים ונחמדים לפני בורא עולם!! ובורא עולם מוכן לעשות ה-כ-ל כדי שאותו יהודי פשוט יבין את זה!!! גם במחיר של שינוי

מערכות הטבע!!! בורא עולם יודע כמה קשה לתפוס את זה... בורא עולם יודע כמה זה חסר היגיון... הוא יודע איפה נתקעו כל הפילוסופים. בורא עולם מוכן לשנות את הטבע כמה שיידרש. בשביל להחדיר ולהעביר ול-ה-ו-ד-י-ע בראש כל חוצות את המסר

הודע שיש לך אהובים בעולמך!!!

בא נעשה חשבון נפש קצר: אריסטו לא קלט את ההודע הזה... נקדימו בן גוריון קלט את זה רק אחרי שהוא קיבל את השמש בידים... וא נ ח נ ו ??? מה איתנו?? אנחנו כן יודעים את ההודע הזה?? אנחנו כן אוחזים בזה?? אנחנו כן תופסים את זה?? בא ננסה לברר:

אנחנו... אני וגם אתה... הצד השווה שבינינו... שנינו ליטאים... כשיוצא לנו במקרה לשבת בין קבוצת חסידים שיושבים בסעודת מלווה מלכה ומספרים סיפורי בעש"ט... על האוצר שמתחת הגשר ועל אלכסי העגלון עם הסוסים שפורחים באויר... זה קצת מצחיק אותנו... אנחנו מגיבים על זה קצת בחיך...

עכשיו!!! תסתכל לי עמוק בתוך העיניים!! תגיד לי:

למה זה מצחיק אותך?? מה?? מה הבעיה?? למה אתה לא מאמין בסיפורים האלו?? למה זה נשמע לך לא אמיתי??

אני מצמיד אותך לקיר... תגיד את האמת!!!

כי... כי זה סיפורים לא מבוססים... אני לא מאמין לכל איזה סיפור שממציאים... אני רוצה תמיד לשמוע מה המקור... אני לא פתי מאמין... כן?? אתה בטוח?? אתה בטוח שזו הנקודה?? כי אתה כזה איש אמת שלא מאמין לשום סיפור עד שאתה לא מברר את אמיתות העניין?? (אם ככה... למה אתמול כשספרתי לך איזה לשון הרע ככה עסיסי... אתה קבלת את זה כאילו זה נאמר מפי הגבורה... אה...?)

בקיצור: שאף אחד לא יבלבל את המח!!!

אם כנים אנחנו... אם נעשה ניתוח לב פתוח!! אתה יודע למה אנחנו לא כ"כ מאמינים לסיפורי חסידים??

כי... כי... למה שבורא עולם ככה יפרגן לבעש"ט הקדוש?? למה מה קרה?? מה הבעש"ט כבר עשה...?? אז נכון... הבעש"ט למד תורה...

הבעש"ט גם התפלל בכוונה גדולה.. נו.. אז מה??
לכן... לכן זה כבר סיבה שבורא עולם יפרגן לו
כאלו מופתים הזוים? רגע רגע תעצור רגע.
בעצם למה לא... בא נחשוב רגע

הרי לבורא עולם נורא נורא חשוב שיהיה לי טוב
ונעים וכיף... נכון??? ואם חס ושלום רע לי אז
שכינה הקדושה אומרת קלני מראשי קלני
מזרועי... זה נכון??? נכון!! אז מה יקרה אם אני
אסביר ואשכנע את בורא עולם שמאוד מאוד
חשוב לי עכשיו איזה סוג כזה של משקפת כזו
שרואה מסוף העולם ועד סופו כזו... ואני חייב
את זה... תגיד לי:

למה שבורא עולם יסרב?? תסביר לי למה???
מחוסר אמצעים?? לא!!! הרי אין לו בעיה
תקציבית!!

אולי מחוסר סיבה?? למה??? למה אין כאן
סיבה... הרי סיכמנו שנורא נורא חשוב לבורא
עולם שיהודי יהיה מרוצה!! אז למה שהוא לא
יתן לבעש"ט הקדוש את אלכסי העגלון עם
האוצר מתחת הגשר.. אם הוא רוצה לעשות
גמילות חסדים עם יהודים (ובפרט אם מדובר
במטרות עוד יותר נשגבות...)

זו!!! זו הנקודה!!!
זו הסיבה שאנחנו נוטים לזלזל בסיפורי
חסידיים!!

אנחנו מאמינים אמונה תמימה ב--- אלוקים!!!
אבל אמונה ל--- אלוקים???

מזה אנחנו רחוקים מאוד מאוד!!
אם הייתה לנו אלפית הבנה והכרה באכפתיות
וההתערבות הרגשית התמידית שיש לבורא
עולם בכל הרצונות והמשאלות שלנו... שום דבר
כבר לא היה קשה... כי... כי למה לא??? מתחשק
לי משהו! ובורא עולם הרי יכול לתת לי!! מכאן
ועד לקבל הכל בכל מכל הדרך קצרה מאוד!!!

אתה יודע למה הבעש"ט עשה כ"כ הרבה
מופתים???

אתה יודע למה הוא התעקש להשתמש דווקא
עם סוסים פורחים באויר? ועם כל מיני אוצרות
שמתחת הגשר???

להודיע שיש לך אהובים בעולמך!!

הוא פשוט רצה להחדיר בתוך המח המגושם
של האיכר של קראקה וגם בתוך לבו המחוספס
של החוכר של פרנקפורט... שיכנס להם בתוך
הראש שאפשר לתפוס "קשרים" עם בורא
עולם... ובורא עולם לא מאכזב... מי שיש לו
קשרים איתו הוא נותן לו הרבה ג'ובים..
הבעש"ט הוכיח קבל עם ועדה באמצעות
המופתים עד כמה בורא עולם מוכן לעשות את
רצונו של צדיק... למה?? כי הוא שמח בצדיק...
כי רצונו של הצדיק מאוד מאוד מעניין את
בורא עולם... הבעש"ט הצליח להחדיר ולהוריד
את האמונה הבסיסית הזו עד המח המגושם של
האיכר הפרוס"ט ביותר שלפני שלוש מאות
שנה... אבל למח שלנו??? לא!! למח שלנו הוא
עדיין לא לגמרי חדר!!

אתה יודע למה לא??? לא נעים... אבל כנראה
שעם כל הכבוד לשטייגן שאנחנו עושים... סוף
סוף האיכר שלפני שלוש מאות שנה היה לו
יותר אחיזה ברמת מערכת היחסים החמה
והגועשת בין טאטע זיסער למושקה המוזג...
ואילו דווקא אנחנו!! שספונים אנו כל היום
בהיכל ה"!! דווקא אנחנו די רחוקים מלהרגיש
את זה! דווקא אנחנו... סיפורי צדיקים עדיין
זרים לנו... לא נתפסת בנו המחשבה שבורא
עולם חושב עלינו.. מתעניין ורוצה שיהיה לנו
מאוד טוב וכיף... אנחנו דווקא יודעים טוב מאוד
שבורא עולם מעניש מאוד חזק.. אבל לחשוב
שהוא גם אוהב וחושב עלינו מאוד חזק??
התחושה הבסיסית הזו מאוד מאוד רחוקה
מאיתנו!

אנחנו אשמים שאנחנו לא מרגישים
ככה???

לא!! אנחנו לא אשמים!!
כי האמונה הזו היא לא הגיונית!! מאוד קשה!!
וכמעט בלתי נתפסת!! בורא עולם לא מצפה
ולא דורש מאיתנו שמצד עצמנו אנחנו נבין את
זה... ונאמין בזה ממקום של היגיון...
כי בשביל להאמין בזה צריך מידי פעם ה-ו-ד-
ע!!!

בשביל זה בורא עולם שלח ועדיין שולח הרבה
הרבה חומר הסברה!! ובשפע.. כל מיני מופתים
שבאמצעותם--

הודע פיש לך אהובים בעולמידי!!

של הצדיקים... ואי לכך ובהתאם לזאת... אז
בבקשה... גם אתה מוזמן להיות צדיק...
אל תשאר בסיפורי צדיקים... תקח את זה
למישור האישי שלך...

ישב לו בחור ישיבה צעיר... עדין ושקט... רגיש
ושברירי... סביבו מאות בחורים... כולם לומדים
בקול... כולם עושים שטייגן... הוא מרגיש לבד...
נאבד... מה אני שווה??? עוד איזה בורג קטן
מישיבה כזו ענקית?? את מי אני מעניין?? למי
זה משנה האם אני לומד או לא?? את מי מעניין
מה אני מרגיש?? את מי מעניין כמה עמל ויגיעה
היה לי להבין את הסוגיה?? מי מסתכל עליי??
פתאום מקבל אותו בחור דפיקה על השכם...
הוא הסתובב אחורה... מי זה?? התנא האלוקי
רבי שמעון בר יוחאי בכבודו ובעצמו!! נענה
רשב"י ואומר לאותו בחור: בחור יקר!! אתה
רואה אותי?? הסיפור שלך מאוד מזכיר את
הסיפור שלי... גם אני ישבתי כמוך. במערה
חשוכה במשך 12 שנה ולמדתי תורה... לבד
לבד... אני ובני. אף אחד לא ידע... אף אחד לא
התייחס אלינו... אף אחד לא התעניין בנו... אף
אחד לא דרש בשלומנו...

אבל!! היה אחד... רק אחד!! שהוא התעניין...
אבל לא סתם התעניין... הוא התעניין... הוא כל
הזמן הסתכל עלינו... כל הזמן התענג מאיתנו...
הקשיב לנו בכל רגע...

זה היה בורא עולם בכבודו ובעצמו!!

מרוב שבורא עולם נהנה... הוא פשוט תפס את
המפתחות של השיבר הראשי של העולם...
השליך אותם בפתח המערה ואמר: קחו את
זה!! כל העולם בידיים שלכם... הלימוד שלכם
שווה אצלי כמו כל העולם... קחו את העולם...
תעשו עם העולם הזה מה שאתם רוצים... תרגע
בחור יקר... אמנם אף אחד לא רואה אותך... אף
אחד לא יודע כמה אתה משקיע... כמה אתה
עמל... וכמה אתה מתמודד עם כל הניסיונות...
אבל יש אחד!! יש אחד ויחיד שרואה ושומע
ומרגיש ומעריך את העבודת ה' שלך!! אבל מז'ה
מעריך... זה שווה אצלו כמו

כ-ל-ה-ע-ו-ל-ם-!!!

אתה הולך לבקש ברכה מצדיק... אתה הולך
לבקש מהצדיק שיפעל שמה משהו בשמים...
שיבקש מבורא עולם שישנה את הטבע... בורא
עולם מוכן!! הוא מוכן לעשות קריעת ים סוף
כפול שלוש... (כמו שמצינו אצל גינאי נהר בהוא
מעשה דרבי פנחס בן יאיר) בורא עולם מוכן
אפילו לעצור את השמש כנקדימון בן גוריון
בשעתו... בורא עולם מוכן גם לעשות אלפי
אלפי מופתים ע"י צדיקים כפי שאנו אמונים על
סיפורי צדיקים שבכל דור... אבל תנאי אחד
ויחיד יש לבורא עולם בכל זה:

הודע!!!

הודע פיש לך אהובים בעולמידי!!

כל המופתים והפלאות והישועות שיבואו לך ע"י
הצדיק... יש לזה מטרה!!! יש לזה תכלית!!! הכל
בשביל לשמש כחומר ההסברה להודיע לך!!!
ולהכניס לך עמוק עמוק בתוך הראש!! שיש
לבורא עולם אהובים!!! שאפשר לתפוס קשרים
טובים עם בורא עולם... והוא מתעניין ומשתף
פעולה... בכל מחיר... אפילו בשינוי הטבע... אבל
אם תלך לבקש ברכה מהצדיק!! ואין לך אמונת
חכמים!! אין לך את ה**הודע!!!** אתה לא מגיע על
תקן של אמונה תמימה שיש בכח המצוות
והמעשים טובים של הצדיק כדי שבורא עולם
יפרגן לו את הישועה שלך... עזוב... תשאר
בבית... חבל על דמי הנסיעות... בורא עולם לא
טורח לשנות את הטבע לחינם!! הוא מוכן
לשנות... מוכן להזיז שמש... מוכן לקרוע נהר
ג"פ... בשביל מה?? בשביל **הודע!!!**

בשביל להודיע שיש לך אהובים בעולמידי!! רק
אם המסר הזה יקלט הישועה קרובה, זו הסיבה
וזה כל הכח של צדיקים שיכלו ויכולים לפעול
רק!! ואך ורק למי שיש לו אמונת צדיקים!!!

מה זה אמונת צדיקים??

אמונה שהקב"ה כ"כ אוהב את הצדיקים...
אמונה שהקב"ה כ"כ מחבב את המעשים טובים

הנסיעה למירון... כי... כי... כי היא כרוכה בהרבה מידי ביטול תורה...
אין לנו ברירה!!!! אנחנו אמנם לא אוחזים במדרגה הזו!!!

אנחנו לא עד כדי כך מסוגלים להעריך מה זה עסק התורה!! אבל בדיוק בשביל זה יש לנו את ל"ג בעומר... ואם היום הזה הוא כבר יומא דפגרא... ואם כבר עושים מדורה גדולה כדי להמחיש מה זה אש התורה... ואם כבר נוסעים למירון ונדחפים שם עם מאות אלפים לחלוק כבוד לאותו אחד שלמד תורה במשך שנים עשרה שנה בעמל וביגיעה... אז זו ההזדמנות!!!! זה הזמן לצאת מהיום הזה עם חיזוק!!! עם ההכרה ועם האמונה... תראה כמה הקב"ה מעריך עסק התורה בעמל וביגיעה... תחשוב שכל זה הגיע מאותם שנים עשרה שנים של לימוד שאף אחד לא הסתכל על רבי שמעון...

אני מכין אותך מראש: עקב העומס הגדול בהר מירון... הרי אין אפשרות להיכנס ברכבים פרטיים... למעט אחמי"ם!!

כל מיני אנשים חשובים... אנשים שיש להם אישור מיוחד...

ואני מכין אותך מראש: שיהיו כל מיני אברכים כאלו שגרתיים שלהם לא יהיה אפשרות לעלות ברכב פרטי... כי "למה מי הם..." עוד אברך שיושב ולומד כל היום... אבל בעל ההילולא יעמוד ויכריז שם בשמים: פנו מקום!!! הוא אח"מ אמיתי... הוא שלי!!! איתו אני רוצה לרקוד בהילולא דילי...

אמנם רשב"י יכריז את זה רק בשמים!! פה אף אחד לא ישמע את הכרוז הזה... כאן בעוה"ז האברך הזה ידחף יחד עם כולם בשאטעלים... והוא גם נדחף לפני חודש עם כולם בחלוקה של התפוז"א לפני פסח... ולמה??? למה כאן לא שומעים את הכרוז הזה?? למה רק בשמים ישמע הכרוז המכריז את חשיבותו של אותו אברך??? אתה יודע למה???

כי גם רשב"י באותם שנים שגידלו אותו ועשו אותו רשב"י... באותם י"ב שנה שהוא ישב ולמד באותה מערה חשוכה עם בנו... מישהו הסתכל לכיוון שלו?? אף אחד!! כן... בשמים הכריזו ועוד איך הכריזו... בשמים ידעו להעריך מה נמצא שם

אתה מאמין שאתה! כן- אתה!! אתה הצנום והעדין השקט וחסר המרפקים משיעור א'... כן!! אתה... זה שבקושי שומעים אותך... אתה מאמין שאתה מעניין את בורא עולם כמו

כ-ל-ה-ע-ו-ל-ם כולו???

אתה לא מאמין!!!! אני מבין אותך!!

אין לך סיכוי להאמין! קשה להאמין לזה! אבל בשביל זה בורא עולם שולח כל מיני הודעו!!! בשביל זה אני כאן... בשביל זה בורא עולם מסר בידים שלי את המפתחות כדי לזמר עריצים ולהציל הלחוצים אדוננו בר יוחאי... בשביל מה??? בשביל: הודע שיף לך אהובים בעולמיך!!

בפתח המאמר נשאלה השאלה: אם רשב"י יכול לפטור את כל העולם... נו... אז... אז... אז למה לא??? מתרפקים שמה על הציון כ"כ הרבה יהודים עם כ"כ הרבה צרות... ור"ש הרי יכול... אז

מה קורה בפועל??? אתה יודע מה התשובה??? תעמוד שם בגג של הציון... תשקיף מלמעלה על כל מאות האלפים הניצבים שם בציון עכשיו תגיד לי: מתוך כל אותם מאות האלפים הניצבים שם... כמה אנשים מתוכם מאמינים לרבי שמעון שהוא יכול לפטור את כל העולם מן הדין???

אין אחד!!! אפילו לא אחד!! גם לא אתה!!!!
רוצה שאני אוכיח לך שאתה לא לגמרי מאמין

לו? תגיד לי: וכי יש מישהו מכל העומדים שמה במירון שהעלה על קצה דעתו ששטייגן של שנים עשרה שנה... יש בכוחו לפטור עולם שלם מן הדין!!!! ממתני שנברא העולם ועד עצם היום הזה??? יש בן אדם אחד מכל מאות האלפים העומדים שם במירון שמעלה על דעתו שעסק התורה שווה כ"כ כ"כ הרבה לבורא עולם???

אין!!!! וההוכחה הכי פשוטה שלי שאין... ש-לו יצויר שהיה כזה בן אדם שיודע להעריך עד כדי כך את התורה... הוא מסתמא לא היה פה... הוא היה מתגבר על הכיסופים ועל ההרגשים שיש במירון והוא היה ממשיך לשבת וללמוד בבית מדרש... מי שבאמת יודע להעריך כמה בורא עולם אוהב את הלימוד תורה שלו... הוא עשה חשבון הפסד מצוה כנגד שכרה ונאלץ לוותר על

פיזית... אבל האברך הזה נפגש עם רשב"י מידי יום ביומו... הוא ממשיך דרכו של רשב"י... עזוב גביר יקר... תעשה פרסה... תחזור הבייתה... ושם תחליט שאתה מוסר נפש עוד קצת... ומתאמץ עוד קצת להחזיק עוד כמה אברכים... ושניה לפני שאתה חותם על הצ'ק... תאמר: רבש"ע הריני נודב צדקה זו לקופת רבי שמעון בר יוחאי!!!

קופת עמילי תורה שתורתם אומנותם... אם תעשה את זה מובטח לך שתורתו יגן עליך היא מאירת עיניך... לא פחות... והרבה יותר מלבא לציון הקדוש... .

במערה... אבל כאן...? בעולם הזה...?? כאן רשב"י היה נראה כמו כל אברך שכוח... שנקווה מאוד שבחודש הקרוב כן יגיעו המילגות... ושהגביר הנכבד מחו"ל לא ישכח את קיומו... אבל בשמים כרוז הולך ומכריז לפני אותו אברך: פנו מקום לתלמידו של רשב"י שתורתו אמונתו!!!!!! בשמים צוחקים על אותו גביר שכעת עושה את דרכו מירונה עם כרטיס אח"מ... בשמים מצביעים לו על איזה שאטעל... ומראים לו עוד איזה אברך בן תורה שיש לו בנים וביתו ריקם... אתה רואה את האברך הזה??? תגש אליו!!! הוא פועל ישועות הרבה יותר מלהגיע לציון... כי הוא פשוט קרוב לרשב"י הרבה יותר... הציון של רשב"י הוא אולי קירבה

שבת "גיבוש" במירון... ערב "גיבוש" בדלתון... ה"גיבושון" יערך

בכפר שמאי...

תכל'ס... בינינו... מה... מה הפשט בסיפור הזה?

מה הפשט?? מה הפשט???

מה עם הגעגועים האנושיים והטבעיים והנורמלים שמסתמא היו לרבי עקיבא כלפי בני משפחתו?? מה עם זה???

אני רוצה לתת רקע קטן... כדי להסביר את השאלה... בתור בחור... מאוד אהבתי את הסיפורים מהסוג הזה... כי בחורים... ככל שאתה מספר סיפורים יותר מפוצצים ויותר מנותקים מהמציאות... וככל שאתה הופך את גדולי ישראל לבני אדם שלא מן הישוב... ככה הם מצטיירים בעיניים של בחור יותר צדיקים ויותר קדושים... אז זהו!!! ברוך שפטרני מגיל המעבר הזה... ואני כבר לא מחפש כל הזמן לשמוע שגדולי עולם היו אנשים שלא מן הישוב... אדרבה... כל מעשה שאנחנו שומעים על גדולי ישראל שנשמע ממנו נימה "שלא מן הישוב" חובתנו לנסות עכ"פ כמה שאפשר לתרגם אותו למושגים של ישובו של עולם... אז זהו!!! להפוך את רבי עקיבא לבעל משפחה חסר רגש!!! שמגיע לביתו לאחר 12 שנה ובמקום לדפוק בדלת כמו בן אדם מן הישוב. הרי

הסיפור הידוע שרבי עקיבא עזב משפחה וילדים והלך ללמוד תורה במשך שנים עשרה שנים... והנה... סוף סוף הוא חוזר לאחר שנים עשרה שנות ניתוק... אתה מבין לבד איזה סערת רגשות חלפה עליו בשעה שהוא עמד על דלת הבית שבפעם האחרונה שהוא יצא ממנה הוא היה רועה צאן... והנה... הוא שומע את הקולות המוכרים מעבר לדלת... את קולה של אשתו הצדקנית רחל... ו... ואז... את ההמשך אנחנו יודעים... שהוא שמע את אשתו אומרת ש... שאם הוא היה שומע בקולי הוא היה נשאר עוד שנים... ו... ו... והוא מיד עשה פרסה!!! וחזר כלעומת שבא!!! אפילו בלי להגיד שלום... ו... ולא חזר שוב אלא רק אחרי עשרים וארבע שנים... ומכאן ואילך: כולנו כבר יודעים לספר את הסיפור הזה בעל פה... ו... וכולנו גם יודעים לומר את הוורט המפורסם של ר' חיים שמואלביץ זיע"א ש-12 ועוד 12 זה לא 24...

יותר שברירי וצריך לחזק ולרענן ולחדש אותו כל הזמן...

אני אתן לך דוגמא: יש לי שכן... ש... שמה כל הקשר שלי אליו? שהוא שכן שלי!!! שיש לנו חדר מדרגות משותף... זהו!!! נו... ומה יקרה אם אני או הוא נעבור דירה...?? באותו יום הקשר יפסק... ולמה? כי מה **קשר בינינו** עד היום?? הניקיון של החדר מדרגות... והמריבות עם העירייה... נו... מה אעשה שעברתי דירה והחדר מדרגות כבר לא מקשר בינינו... אז זהו!!! נפרם כל סיבת הקשר!!!

לעומת זאת: יש לי חבר מהישיבה... ששנינו עברנו תקופות קשות שהחושך היה סיבת האורה... ושנינו עודדנו אחד את השני שיום יבא ואנחנו נוציא לשון לאותם "רבים אומרים לי אין ישועתה לו באלוקים סלה..."!! ואז כשהקב"ה שלח את הישועה ושנינו יכולנו לומר דידן נצח... הנה... ימין ה' עושה חיל... או אז נפרדו דרכנו... ואני גר בחיפה והוא גר אי שם בדרום... אנחנו מסוגלים להיפגש אחרי שמונה שנים ולהמשיך את השיחה בדיוק באותו מקום שבו נעצרנו בפעם שעברה... ולמה?? כי המכנה המשותף העמוק שנרקם בינינו הוא סביב: **אלוקי ישעי!!!** המכנה המשותף הזה יצר מצב שמעולם לא נפרדנו... אנחנו נפגשים כל יום בתפילת שמו"ע מול אותו רבש"ע שמאחד בינינו... מה הפלא שהקשר הזה הוא עמוק עמוק... שהקילומטרים הרבים לא מצליחים להכהות אותו וגם לא השנים שלא דברנו...

הנה לך ההבדל בין מכנה משותף ששמו חדר מדרגות... למכנה משותף של עקרונות נצחיים איתניים!!!

עד כאן ברור...??

ומעתה: ר' עקיבא ואשתו השתיתו את חייהם על יעד אחד משותף!!!! שהוא לעשות רצון ה' ולעסוק בתורה הקדושה!!!

היעד המשותף הזה היה כ"כ נחוש וברור... כ"כ עמוק!! וכ"כ נצחיים!!! שרחל אשת רבי עקיבא הרגישה במשך כל השנים שהיא

הוא חוזר על עקבותיו ללא אומר ודברים... לא נראה לי שזה עושה אותו בעיניים שלנו גדול יותר... זה רק הופך אותו למנותק מאיתנו... לא שייך אלינו... **ו... וממילא גם לא מחייב אותנו!!!** (כי אם ר"ע מתנהג במקרה הזה בצורה כ"כ לא נורמלית ולא טבעית... זאת אומרת: יש לנו עסק עם משהו שלא שייך אלינו... ואם ככה... רבי עקיבא נשאר בסיפורים ואני ממשיך הלאה...)

ואת זה אסור לנו להרשות לעצמנו!!! אסור לנו לעשות את החיים הקלים האלו!! להפוך את גדולי ישראל למשהו שאין לנו שמץ של השגה בהם... וככה אני לא מחויב אליהם... אי לכך ובהתאם לזאת מחויבים אנו להבין את הסיפור הזה ולנסות ככל האפשר לתרגם אותו למושגים שלנו ובכך-
מה הפשט בזה?? הרי רבי עקיבא היה בן אדם... והיו לו רגשות!!! וגם לאשתו היו רגשות... אז איך יכול להיות שאחרי 12 שנים... רחל אשת ר"ע **לא רואה צורך** שבעלה יחזור הבייתה... ולא רבי עקיבא רואה צורך לפתוח דלת ולהגייד שלום... איך???

איך מסבירים את הנתון הזה באופן אנושי??
ההסבר בזה הוא כך:

בדורנו יש צורך מאוד גדול למושג ששמו "גיבוש"!!!

יש מאות "אחוזות נופש" ברחבי הארץ שמתפרנסות מידי שבת על כל מיני שבתות גיבוש!!! או בתרגום לאידיש: שבת התאחדות... מה זה? מה פשר הצורך הזה? ואיפה הצורך הזה היה פעם?? הרי כל מה שהיום זה צימר... פעם זה היה לול תרנגולים או רפת... ופתאום הלולים נסגרו בזה אחר זה ואת מקומם תפס הצימרים...

אז איפה זה היה פעם?? למה לפני עשרים שנה הציבור העדיף ביצים וחלב יותר מאשר כל הגיבושונים האלו???

ההסבר בזה הוא כך:

קשר בין אנשים נבנה על מכנה משותף שמאחד ביניהם!!! וככל שהמכנה המשותף יותר פנימי ועמוק ככה הקשר שלהם יותר חזק!!! ואילו לחילופין ככל שהמכנה המשותף יותר שטחי וחסר תוכן ככה הקשר ביניהם

קשר... הנה הוואצפ המשפחתי שבאמצעותו נשמור קשר... בדור שלנו שהיעד המשותף בינינו לוט בערפל צריך כל הזמן ליצור בכח כל מיני אטרקציות משותפות בשביל להזכיר לנו שיש בינינו איזשהו קשר (למרות שאין כ"כ...) כיום שיכולים לשבת מאתים בחורים תחת קורת גג אחת ששמה ישיבה ולא תמיד לזכור מה המכנה המשותף שבינינו... כאן צריך מידי פעם לערוך גיבושונים למיניהם... אבל כשהיעד המשותף הוא חד וברור!!! פעם שציבור שלם התאחד תחת יעד אחד ברור ומשותף... לא היה צריך להיפגש אף פעם... אנחנו כל הזמן יחד!! בלב אחד!!!

השאיפה של כולנו ליצור עומק של מכנה משותף!!! שיעניק לנו קשר קצת... קצת יותר פנימי... קצת איתן... קצת פחות שברירי... שלכה"פ ישמור עלינו ברגעים של חולשה... אז אצל רבי עקיבא זה היה בעצמה של 24 שנים... אבל אצלנו לכה"פ זה ישמור עלינו שלא נאבד עשתונות בתקופות של התמודדות... אמן.

לצידו של בעלה!! היא לא הרגישה לרגע אחד שבעלה נמצא רחוק מפה!! היא כל הזמן הרגישה שהוא פה!!! המכנה המשותף הזה שהוא כעת לומד תורה!!! ואני פה בשביל התורה שלו!!! המכנה המשותף הזה איחד אותם בעוצמה כזו ששום דבר לא הפריד ביניהם... לא המרחק הגאוגרפי ולא אורך השנים... אף אחד מהם לא הפריע פה... רחל לא חיכתה שבעלה יחזור הבייתה... לא בגלל שהיא הקריבה את חסרונו של בעלה בשביל התורה... אלא!!! המכנה המשותף העניק לה תחושה שהיא כל הזמן לידו!!! היעד המשותף שביניהם היה כ"כ משותף שהוא הפך אותם לישות אחת!!!

אז בשביל מה שיחזור הבייתה?? בשביל שבת גיבושון...?? בשביל שבת התאחדות?? בשביל ש"נשמור על קשר"? כדי שנתעודד יחד ונקבל כח להמשיך?

לא!! אין צורך! מתי צריך להיפגש? מתי צריך להתאחד? כשנוצרת חולשה במכנה המשותף המאחד!!! כשהמכנה המשותף מתחיל להיטשטש וצריך לחזור ולחדד אותו... אז אנחנו צריכים להיפגש בשבת גיבושון במירון... ונחדד לעצמנו שאנחנו קהילה אחת... משפחה אחת וכו'... ורבותי... לשמור על

בידיך להדליק בל"ג בעומר את המדורה שתעלה עד כסא

הכבוד...

מי אני שאדבר... קטונתי מלחוות דעה... אבל כשעמדתי שם במירון יחד עם אותם עשרות אלפים וכולם אחוזים ברטט של קדושה סביב המדורה... בו בזמן שמאות אם לא יותר אנשים עמדו שם במקביל עם המכשיר הטמא שלהם וצילמו את הרגעים המרטיטים האלו... אמרתי לעצמי: הרי בעוד כך וכך שעות האש הזו תכבה... וכל היהודים שנמצאים פה יחזרו איש איש לביתו... ועם מה הם יחזרו??? עם כל ההודעות שהם שלחו בוואצפ באמצע ההדלקה...?? עם כל התגובות שהם קיבלו על התיעוד ה"און ליין" האדיב ממעמד ההדלקה?? עם מה??

למען ה': עם מה אנחנו נצא מפה???

הרי בשביל מה בכלל באנו לכאן?? הרי כולנו באנו לכאן לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי...

זאת אומרת: כל מי שנמצא כאן ביום ההילולא יצא לו להכריז לכה"פ עשרים פעמים (אם לא מאה פעמים) את ההכרזה: "אדוננו בר יוחאי"!!! אם אכן אנחנו באמת מתכוונים ברצינות שרבי שמעון הוא אדון ג...

אז במה זה מתבטא שהוא אדוננו??? במה?? בזה שאנחנו מחליטים לו מה הוא היה רוצה מאיתנו?? אנחנו מחליטים לו שהוא רוצה מדורה... רוצה ריקודים... רוצה שנשיר אדוננו בר יוחאי... אבל עד כאן!!! זהו!! מעבר לזה אנחנו החלטנו לו שהוא לא רוצה מאיתנו כלום ? ? ? ! את הרמאות הזו נשאר בבית!!! לא אצל רבי שמעון!!! רבי שמעון היה אדם גדול מידי!!! רציני מידי!!! ונוקב מידי!!! ואמיתי מידי!!! בשביל שאנחנו נוכל לעמוד למרגלות ציונו ולרמות את עצמנו שאנחנו מרמים אותו!!! רבי שמעון יודע בדיוק במה אני ואתה צריכים להתחזק... וגם אנחנו בעצמנו יודעים טוב מאוד מה הוא

שנה שעברה הייתי נוכח באחת ההדלקות הגדולות במירון... מכרו שם את ההדלקה לכל המרבה במחיר... ואז הגיע יהודי אחד שיש לו כנראה הרבה כסף... וקנה את זכות ההדלקה במאה אלף שקל!!! או אז התזמורת פצחה בניגוני רגש: ארבע בבות... ואח"כ ניגון ההכנה: "לעשות רצונך אלוקי חפצתי..." זה היה מעמד מרטיט... האוירה הייתה מחשמלת... הנה... עוד כמה שניות הולכים להדליק את הנר הקדוש לכבוד התנא האלוקי... לא סתם נר... נר שיהודי היה מוכן לתרום בשבילו צדקה בסך 100.000\$... ראיתי שיש לחבר שלי דמעות בעיניים... הבנתי שזו עת רצון אצלו... החלטתי "ליפול" עליו...

ניגשתי אליו ואמרתי לו: עזוב... "עזוב אותך" מאה אלף שקל... זה "קטן" עלי... בא איתי פה שניה ליער למטה... ואנחנו נעשה מדורה קטנה קטנה... ובמדורה הזו אנחנו לא פחות ולא יותר נשרוף את האייפון שלך לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי!!!

ואני מוכן להתערב איתך:

שהמדורה הזו תהיה שווה לרבי שמעון פי מיליון יותר מכל המשואה הענקית הזו... עם כל האלפי ליטרים של שמן שנשפכו פה בזה אחר זה... ועם כל המאה אלף שקל שהסכימו לתרום בשביל זה... ועם כל העשרות אלפי איש שכעת מפזזים בכל עוז ושרים לכבוד התנא האלוקי...

תאמין לי שהמדורה הפיצפופנית שלנו הזו לכבוד התנא האלוקי רשב"י תעשה רעש הרבה יותר גדול בשמים!!!

ואני מאמין בזה במאה אחוז!!!

"אדוננו בר יוחאי"!!! ואז הוא יכול להתחיל לפעול...

כל זמן שאנחנו לא נותנים לו את היפוי כח הזה... אז עם כל הרצון הטוב הוא לא יכול לפטור את העולם מן הדין... הוא יכול אמנם להפעיל קשרים... אבל לא לקבל כח של עורך דין מושלם שיכול להעביר מסמכים ולפטור לגמרי מדין!!

אם אני ואתה נזיז את עצמנו... אם אנחנו נעמוד בניסיון המר הזה... מול הקריעת ים סוף הזו... ונחליט בפה מלא: אבא שבשמים: אמנם קשה לי מאוד לפרוש מההההיצר הרע הנוראי של הדור שלנו... אבל יש כ"כ הרבה דין וכ"כ הרבה צרות ויסורים לכלל ישראל... ועם ישראל צריכים ישועה... צריך לפטור אותם מן הדין... אז אני אעשה את שלי ואתה תעשה את שלך!!! ולכן במעמד זה!! לכבוד התנא האלוקי רשב"י אני רוצה לפרוש מהחוטא והמחטיא הגדול ביותר ששוכב לי בכיס... ואז נשיר עם כל הלב: לעשות רצונך אלוקי חפצתי... נעצום עיניים מרוב שזה כ"כ כ"כ קששששה... ו... ו... ועת להשליך...

ואז!!! ברגע ובשניה שהמכשיר הזה יעלה כאישים וניחוחים השמימה... באותו רגע הקב"ה יתן לרבי שמעון את האוקי!!! לך.. לך תפטור את כל העולם כולו מן הדין.. לך תגיד לאליהו הנביא שיעמוד על הרי ישראל (שמקובל שזה הר מירון...) ויכריז: ענוים הגיע זמן גאולתכם...

חבר שלי היקר: כשהערת לך בעדינות: מה זה המכשיר הזה... אתה התחמקת ממני באלגנטיות ואמרת לי ש... ש... ששום דבר... אני רואה בזה רק הודעות ואין בזה שום בעיה והכל בסייידר.. טוב... לי אתה יכול להגיד מה שאתה רוצה... אבל לרבי שמעון?? לרבי שמעון לא!!! אתה לא יכול לרמאות אותו!!! ואתה יודע טוב מאוד שלא!! כשאתה עומד כעת עם הסמארטפון שלך כאן... אצל רבי שמעון... רבי שמעון יודע בדיוק מה יש

מצפה מאיתנו!!! ואי לכך: נעמוד ביום הקדוש הזה... ובמקום הקדוש הזה... ונקבל החלטה

ונבצע אותה!!!

נדליק מדורה קטנה... לא גדולה... (כמו ה"סעודה קטנה" שבשמיני עצרת) את המדורה הזו אנחנו נדליק מתוך לב מורתח ורותח מרוב הקושי של הניסיון שבזה... כן... בפירוש... זה קשה מאוד... וכשהאש תבער... נשליך לתוך האש את המכשיר הטמא הזה שטימא לנו את העיניים ואת הלב... נאמר עם כל הלב: לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי... ונכבה את המדורה הזו עם הרבה דמעות שיעלו עד כסא הכבוד ויעשו רעש גדול בשמים...

וכשאבא שבשמים יראה את העמידה בניסיון הקשה הזה... הוא יתן לרבי שמעון בר יוחאי

אוקי!!!

לך... לך תפטור את כל העולם כולו מן הדין...

כעת אני מרשה לך לפטור את העולם...

תבין: רבי שמעון בר יוחאי כבר ממזמן הציע לקב"ה: יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין...

נו... והשאלה זועקת עד לב השמים: אם ככה... אז למה הוא לא עושה את זה??? למה עדיין יש דין בעולם? למה עדיין יש צרות ויסורים וכל אחד הגיע למירון עם כל הפעקאלע שלו... הרי רשב"י יכול לפטור... אז שיפטור??

עונה הערוך לנר (בסוכה שם): הקב"ה לא נתן לו את האוקי!!! ולמה לא?? תקשיב טוב טוב למה לא:

כי בשביל שרבי שמעון יוכל להיות העורך דין של עם ישראל לפטור אותם מן הדין... בשביל זה צריך לתת לו יפוי כח!!! והיפוי כח הזה הוא לתת לו את השם אדוננו!!!

לשמוע בקולו... לציית לרצונו... לכופף ראש ולהקשיב לרשב"י מה הוא תובע מאיתנו ולעשות... ואז!!! אז הוא יקבל מאיתנו את היפוי כח!! אז הוא יקבל מאיתנו את השם

אבל למרבה התדהמה והזעזוע... את מי הוא רואה?? את יוסלה!!!! יוסלה עם האייפון... רבי הקדוש לא ויתר... הוא תפס את יוסלה וחיבק אותו ואמר לו: אתה יודע מי אתה?? אתה בן של הליגער רבי אלעזר... אתה נכד של רשב"י... אתה לא יכול להיות כזה!! רבי הקדוש הלביש אותו בבגדי זהב!!! ואמר לו: אתה מכובד... אתה גדול... אתה חייב להיות צדיק... אין לך ברירה... אתה אייניקל... יוסלה הקשיב... שמע... הבין...

אבל לפרוש מהאייפון ? ! ? ! ? ! את זה הוא לא היה מסוגל!!! רבי הצמיד ליוסלה חברותא ר' שמעון בן איסי בן לקוניא... אבל יוסלה לא מגיע... מה יש??? איפה היית?? חכית לך?? מה עונה יוסלה: "לקרייתי אנא אזיל..." הוי הוי כמה שהתשובה הזו מוכרת... מה שנקרא "יצאתי לסידורים..." היום כשבחור חוזר ואומר הייתי בסידורים אתה כבר מבין שהכוונה היא לרשת האלחוטית הקרובה... יוסלה דווקא רצה ללמוד... הוא רצה לעשות נחת רוח בשמים לאבא הגדול ר"א ולסבא הקדוש רשב"י... אבל מה אעשה... יש לי סידורים!!!! יש לי כל מיני כל מיני סידורים!!! יש לי באייפון כל מיני דברים "חשובים" שקשה לי להתנתק מהם... ליוסלה לא היה טוב עם זה... הוא היה מאוד רוצה להתנתק...

אבל קשה!!!! קשה!!!! מישהו פה מבין את יוסלה??? כן... היוסלה הזה היה נכד של רבי שמעון בר יוחאי??? והסבא הגדול יושב בשמים ומבין את הנכד שלו... יודע כמה שקשה לו... וסבא ואבא... שניהם עומדים בשמים ומתפללים על יוסלה שלהם... מתפללים עליו שיצליח להתגבר... שיצליח להתנתק... שיצלח את הניסיון הזה... יום אחד תפס החברותא ר' שמעון בן איסי... הוא תפס את יוסלה בבגדים!!!! הוא פנה ליוסלה ברגעים של כנות ודיבר איתו שיחת נפש... יוסלה... זה לא מתאים לך... אתה מרומם... אתה יכול... תתנתק!!!!

לך שם!!!! ואת רבי שמעון אתה לא "תרגש" ולא "תקנה..." לא עם ריקודים... ולא עם שירת בר יוחאי... מי כמוך יודע מה רבי שמעון באמת רוצה ממך!!! והוא רוצה ממך!! והוא יודע שאתה יכול!!

אז אם כבר הגעת עד אליו... ואתה עומד פה ויש לך כזה רגש עמוק של הידבקות בצדיק... כנראה שאתה לא סתם אחד... כנראה שיש לך משהו עם רבי שמעון... אז רבי שמעון מצפה ממך!! ואתה יודע בדיוק מה הוא רוצה ממך!!!! אל תאכזב אותו עם כמה ריקודים ועם עוד כמה פעמים ששרת לכבודו בר יוחאי... לא זה מה שהוא רוצה ממך!!! אם אתה תתגבר ביום הזה ותעשה את הצעד הקשה שאתה כבר מבין שאתה צריך לעשות אותו... אם ביום הזה אתה תעשה את הצעד הזה ותתנתק מהמכשיר אחת ולתמיד... יהיה לך קשה!!!! קשה נורא!!! אתה תרגיש צער מערה... אבל אני מבטיח לך שבמערה הזו אתה תפגוש את רבי שמעון והוא יתן לך נשיקה חמה וירעיף עליך ברכות שאתה עוד תפגוש אותם בדרך חזור... ר"ש לא ישאר חייב... הוא יפעיל את הקשרים המיוחדים שיש לו עם הקב"ה והוא יסדר אותך פיקס!!!! תשמע לי..

ואתה יודע מה?? אני כעת אגלה לך סוד: רשב"י מבין אותך!! הוא מכיר אותך מקרוב... אתה יודע למה??

היה לרשב"י נכד בדיוק כמוך!!!! כידוע רבי אלעזר ברבי שמעון נפטר והשאיר בן צעיר... (עין בבא מציעא דף פה) צעיר בן שש עשרה... קראו לו יוסלה... יוסלה של השכונה... והיות ויוסלה היה יתום ולא היה לו אבא שיעמוד לצידו ברגעים קשים אז קרה מה שקרה ויוסלה קנה אייפון... (אייפון מהסוג של פעם...)

ויום אחד הגיע רבי הקדוש ורצה להיפגש עם בן של ר"א נכד של רבי שמעון... הוא ציפה לפגוש בן עליה נשגב עם השגות מרוממות...

וסבו... כן!!!! היום כל בחור וגם נשוי הם בגדר יתומים לעניין ניסיונות... כי כמו שפעם יתום התבטא בזה שאין לו מי שיעמוד לידו בשעת ניסיון... הרי היום בעידן האינטרנט כל אחד מאיתנו יכול למצא את עצמו לבד לבד מול הניסיונות הקשים ביותר ואין לך אף אחד שעומד לידך... אז אבא ואמא ב"ה חיים ושיהיו בריאים עד מאה ועשרים... אבל הם לא לידי!!!! הם לא נמצאים פה לידי... ולא רואים ולא מעלים על דעתם באיזה ניסיונות אני מתמודד...

נו... מה זה אם לא יתום!!! אבל אבי ואמי עזבוני וה' יאספני... ה' כן נמצא פה... והוא מבין אותך והוא יודע כמה קשה לך... והוא מבטיח לך... פתחו לי פתח כחודו של מחט... דוקר כמו מחט... תתנתק... זה יהיה קשה בהתחלה כמו מחט... אבל אני מבטיח שאפתח לכם פתח כפתחו של אולם... זה היום!!!! ביום ל"ג בעומר...

למרגלות ציונו הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי!! של רבי אלעזר ברבי שמעון!!! ואחרון חביב: הנכד הקדוש רבי יוסי! זו ההזדמנות להתנתק... ולבקש ולהתפלל: אנא ה'... שזכותם תגן עלינו ונזכה לבער את הרע מקרבנו...

ואז השקיפה ממעון קדשך מן השמים ותראה את העמידה בניסיון קשה ובזכות זה תברך את עמך ישראל ותקרע רוע גזר דינם ותמלא ידם מברכותיך ותמלא משאלות ליבם לטובה אמן.

ויסלה תפס את עצמו ברגע האחרון... והתנתק!!!!!!

ניתק קשר עם כל "הסידורים..." שבר את כל הקשרים... והתחיל ללמוד ברצינות... והוא גדל ונהיה רבי יוסי בן רבי אלעזר בן רבי שמעון... וכשהוא נפטר יצאה בת קול ואמרה שהוא היה גדול כמו אביו ר"א וכמו סביו רבי שמעון!!!! אמנם במערה הוא לא זכה להיקבר כי הוא לא היה בצער מערה כמו אבא וסבא... אז הוא נטמן מחוץ למערה אבל הוא כאן!!! כאן איתנו!!! בהר מירון!!!

רבי יוסי מבין אותנו הכי טוב בעולם... כשאתה עומד עם האייפון ומנסה למצא מילים איך לתרץ את עצמך למה כ"כ קשה לך להתנתק מזה... אתה לא צריך להסביר יותר מידי רבי יוסי הנכד של רבי שמעון מבין אותך יותר מידי טוב!!!

רבי אלעזר ורבי שמעון... גם הם מבינים אותך מצוין!!!

היה להם כזה בן... כזה נכד... אתה לא תספר להם מה זה יצר הרע... הם מכירים את הניסיונות שלך מקרוב...

אבל!!!!!! האבא והסבא והנכד... שלשתם כאחד!!!! עומדים ומבטיחים לך: אתה יכול!!!! אתה יכול להתנתק מזה!!!

ואם תתנתק מזה אתה קונה את עולמך... עוד לא מאוחר... אתה עדיין יכול לדבוק בדרכו של יוסלה ולצמוח ולגדול ולהיות כמו ר' יוסי נכדו של רבי שמעון שזכה והגיע לדרגת אביו

למה בהילולא דרשב"י נוהגים להוסיף את הפסוקים "מאת ה' הייתה זאת..." וגם את הפסוק "זה היום עשה ה'..." מה זה קשור ל--"לכבוד התנא האלוקי רשב"י..."??

כתב הרמ"א: מסתפריין ביום ל"ג בעומר ומרביס בו קלת שמהה ואין אומרים בו תחנון" והטעם הוא משום: שאז פסקו תלמידי רבי עקיבא למות... לכן זה יום של שמחה... ולכן כל מה שאסור בספירת העומר מותר ביום הזה... אף פעם לא הבנתי את זה: אתה יודע למה תלמידי ר"ע פסקו מלמות?? אתה רוצה לדעת למה??? שלא תדע... כי... כי שה' ישמור... כבר לא היה מי שימות... כולם מתו!!! ללא יוצא מן הכלל!!! וממילא בל"ג בעומר כבר לא מתו!!!

מריה דאברהם: אני לא מבין: מה כבר יכול להיות שמח ביום נורא שכזה??

אדרבה ואדרבה: עד אותו יום עוד קיוונו שיישאר עוד איזה שריד... שיישאר עוד שריד ופליטה מדור דעה הזה שתישאר לנו איזו נחמה מהישיבה המופלאה הזו... אבל עכשיו...? ? שכולם כולם מתו... יש לך חורבן יותר גדול מזה...??? רק תתאר לעצמך איזו לווייה מזעזעת ורווית יגון הייתה לתלמיד האחרון של ר"ע... ר"ע הלך אחרי מיטתו ולא היה לו אפילו מי שיתמוך אותו... לא היה לו אפילו עם מי לשתף את יגונו... לא היה עם מי לדבר... "והיה העולם שמם בלא תורה..." איזה חורבן... איזה חידלון... ודווקא היום הקשה ביותר!!! דווקא היום האחרון!! היום שבו ר"ע מוריד אילי קבר את הדור המופלא שהוא גידל בעשר אצבעותיו ובעשרים וארבע שנות עמל. היום שבו נסתם הגולל סופית על ישיבה הגדולה והנפלאה... הלזה יקרא יום שמח??? הרי זה היום הקשה ביותר?? לא כך?? ואם תשים לב: הפלונטר הזה גם מורגש מתוך ההלכה עצמה... הרמ"א כותב שמותר להסתפר רק מיום ל"ג... אבל בליל ל"ג עדיין אסור... למה?? כי בל"ג עדיין מתו... אז ל"ג הוא עדיין יום קשה... ולכן בלילה של ל"ג אסור להסתפר... נו... והגיע בוקר... מה קרה שבבוקר פתאום מותר?? כי... כי מקצת היום ככולו... ולכן מה...?? לכן צריך לשמוח ביום הזה?? אז תכל'ס: ל"ג בעומר יום שמח או יום עצוב?? חצי יום אסור להסתפר... למה?? כי תלמידי ר"ע מתו... וחצי השני... אדרבה צריך לשמוח... ולא אומרים תחנון... ומסתפרים... למה?? כי הם פסקו מלמות??

מה הפשט בזה?? חצי יום שמח חצי יום עצוב?? חצי יום מתאבלים חצי יום שמחים???

אותה סוג שאלה אני מתקשה מידי ראש חודש בבית הכנסת... בהרבה בתי כנסת נוהגים שכשאומרים הלל... החזן מתחיל לנגן אודך ה' כי עניתני... אבן מאסו הבונים... מאת ה' הייתה זאת... זה היום עשה ה'... אף פעם לא הבנתי את החזן: מה...? מה אתה שר... יש לך בכלל מושג מה אתה אומר... אם היית יודע אני בטוח שלא היית שר... אתה יודע מה הפירוש המילולי של הפסוק: "מאת ה' הייתה זאת היא נפלאת בעינינו"?? הפירוש הוא: אוי ואבוי רחמנא ליצלן. ה' נתן וה' לקח... איזה טרגדיה... איזה אסון... אבל לא... מה אנחנו מבינים... חשבונות שמים... "מאת ה' הייתה זאת היא נפלאת בעינינו"!!! זה הפירוש הפשוט

של הפסוק הזה ואת זה? את זה אנחנו שרים בהתלהבות? בכלל אני לא מבין מה בכלל הקשר בין הפסוק הזה להלל???

ומה שהכי הכי קשה: מהו הפסוק הבא אחרי "מאת ה' הייתה זאת..."??? זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו!! מריה דאברהם: זה...?? זה היום?? לא מצאת יום יותר נחמד?? דווקא אותו יום מר ונמהר ש"מאת ה' הייתה זאת..." הכל לטובה... צידוק הדין... ושה' ישמור... על היום הזה אתה אומר ש--- זה!!! זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו ??? ? ? ?
אותה גישה בדיוק מוצאים אנו כאן ברבי עקיבא... אותו יום מר ונמהר... ש"מאת ה' הייתה זאת..." וצידוק הדין.. וקדיש השלם על סתימת הגולל לאחרון תלמידי ר"ע... הוא הוא היום שבו יש דין של שמחה... ואנחנו שרים בהתלהבות גדולה על קברו של ר"ש "אשרינו מה טוב חלקנו בהילולא דבר יוחאי. זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו..." אתמהא??? זה? זה היום???

לא היום הזה הוא היום הגדול של רבי עקיבא...

אתם יודעים איזה יום הוא הוא ז-ה ה-י-ו-
ס???

אותו יום קשה שאבא שלי הזדעזע מההחלטה שגמלה בליבי להינשא לאותו רועה צאן... אותו יום מר ונמהר שאבא שלי זרק אותי בביזיון מהבית על שנתתי סיכוי לרועה צאן הזה... אבל אני התעקשתי... ונלחמתי... ועודדתי את הרועה צאן הזה ושלחתי אותו עם כל הלב ועם כל הנשמה שבכל זאת ילך ללמוד תורה...

וזה!!! זה היום עשה ה'!

זה היום שהצמיח את רבי עקיבא מוסר התורה!

אחרי היום הזה הגיעו הרבה ימים גדולים ונפלאים... בשלב מסויים אבנים שחקו מים... והימים עשו את שלהם... ויום אחד בהיר עקיבא נהפך לרבי עקיבא... ויום אחד ר"ע סיים את הש"ס... יום אחד ר"ע נהיה ראש ישיבה... ור"ע בא בימים. כל יום עוד תלמיד ועוד תלמיד. כל יום הוא התקדם. עוד אלף ועוד אלף... לרבי עקיבא היו הרבה ימים מיוחדים!! אבל כל זה כבר לא רבותא... כולם כבר נשאו אליו עיניים... כולם כבר נבאו לו גדולות... הימים האלו זה לא חכמה...

אבל אתה מחפש את ההיום?? את זה היום???

כשרבי עקיבא עמד לחזור לעירו עם עשרים וארבע אלף תלמידים... כל העיר הייתה כמרקחה... כבר כמה שבועות קודם התגבשה הוועדה המכינה שעסקה בכל פרטי המעמד הגדול... עסקני העיר גייסו פראנצ'יז ענקיים מכל החסידויות שבאזור בשביל שהאוהל הענק יוכל להכיל את עשרים וארבע אלף התלמידים חוץ מאלפי אנשי העיר שבאו להקביל את פניו ולחזות בזיו קדושתו של מוסר התורה... המשאיות של העירייה תלו מנורות צבעוניות בכל פינה בעיר... הילדים הגדולים הצטיידו בלפידים והקטנים בדגלים... רבני העיר יצאו עם ספרי תורה... כרוז עבר וקרא לכל בעלי הרכבים לפנות את רכביהם מהשטח... בימה ענקית הוצבה... ובה חיטוב ענק מעשה ידי אמן מואר בפרוז'קטורים רבי עצמה ועליו כתוב באותיות ענקיות:

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו!!!

אבל!!! אי שם בצד... רחוק רחוק... עמדה לה רחל הענייה והמרופטת ומחתה דמעות של התרגשות... היא ראתה את ההמולה... את הקדחתנות... היא הסתכלה על הכרוז הענק "זה היום עשה ה'..." וצחקה לה בליבה... מה?? מה כתבתם??? זה היום עשה ה'...???

לא רבותי!!! יש לכם טעות!!!

לא היום זה היום!!! היום זה לא חכמה גדולה...

בעינינו...!!! מבינים שהקשיים הם לא בשביל להתרסק... אלא "מאת ה'" וצריך להתקדם עם זה ולהתעלות מעל זה... ולכן אפילו שמאוד קשה... והמשבר הזה גדול עלי... אבל אם זה מאת ה' אז "היא נפלאת בעינינו." ולנו לא נשאר אלא להמשיך הלאה ולהמתין לישועתו... אותה אבן הזיזה את עצמה ועלתה ונתעלתה ו-- זה!!! זה היום! היום הזה שאותה אבן ידעה להסתכל על השבר במבט בהיר ואמיתי ולהבין ש"מאת ה' הייתה זאת- זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו! אותה אבן עלתה ונתעלתה... ויום אחד כשהיא הפכה לראש פינה ובכל העיר תלו כרזות זה היום עשה ה'

חייכה אותה אבן ואמרה: זה!?! לא!!! אתה רוצה לדעת מה זה היום שהפך אותי לראש פינה??? אותו יום מר ונמהר שעמדתי מול נפילה והתרסקות... באותו יום שעמדתי מול התהום הפעורה ועמדה לפני הברירה או להתרסק או להבין ש"מאת ה' הייתה זאת..." והחלטתי לתפוס את הרגע הקשה ביותר ול-ג-ד-ו-ל מ-מ-נ-ו "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו!!! זה מה שהפך אותי לראש פינה..."

--- הסבתות המאמינות שלנו ששרדו את אושויץ... הנס המהלך הזה... לך... לך תשאל אותם... מה היה הדבר שהכי חיזק אותם?? מה נסך בהם את הכוח להמשיך לשרוד בתוך המחנות ובמצעדי המוות...?? אתה יודע מה?? הם היו משוכנעות במאת האחוזים שמפה?? מפה יוצאים רק עם משיח!!! אותם "אבנים שמאסו" הנאצים... כל הכוח שלהם הגיע מהאמונה התמימה שאם- "מאת ה' הייתה זאת"... אז כל הצרות והייסורים האלו זה לא נאצים... אלא מאי?? חבלי משיח!!! ואם ככה... אז מכזה "מאת ה' הייתה זאת"... רק "זה היום עשה ה'" יכול לצאת...

אבל...!!! ברגע שהם ראו את המטוסים של הרוסים זורקים לעברם סוכריות אז הם

זה היום- זה אותו יום קשה ונורא שעקיבא התגבר והחליט שלמרות הביזיונות הוא ממשיך והולך ללמוד!!!
זה היום זה אותו יום שלמרות החרפות והביזיונות מהמשפחה והחברות המשכתי לשלוח אותו ללמוד!!
זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו!!!

--- מעשה שהיה באבן אחת שמאסו אותה הבונים... אף אחד לא נתן לה סיכוי... אבל ביום אחד בהיר... תדהמה!! הבונים שפשפו עיניהם... לא מאמינים... האבן הזה היא היא זו שהייתה לראש פינה... איך??? איך זה קרה??

אבן מאוסה: תספרי לנו מה הסוד?? מה עשית?? על איזה לחצן לחצת שהוא זה שהקפיץ אותך מאשפות ומעפר דל עד נדיבי עם?? אתה יודע מה הסיפור של אותה אבן מאוסה: בא תקשיב: אותה אבן... הקב"ה ראה את עלבונה... הקב"ה רצה לרומם אותה... לגדל אותה... אבל מה אפשר לעשות... האבן הזו לא סתם מאוסה... היא אבן... היה הייתה קשה כמו אבן... להזיז אותה זה היה כמו... כמו להזיז אבן... מה עשה הקב"ה???

הקב"ה הביא עליה איזה טלטלה... אבל מזה טלטלה... טלטלה ככה רצינית... שא"א לעמוד מולה... התרסקות שאי אפשר להשאר אבן מולה... אותה אבן חשבה שהיא גמורה לגמרי... היא רצתה לברוח מעצמה... להיעלם... זהו... אני סופית כבר לא שווה...

ואז כשהיא עמדה בפרשת דרכים במבוכה פנימית...

לאיפה לזוז?? האם לימין או לשמאל???

האם לכיון את הטלטלה הזו לכיוון חיובי ולזוז קדימה או לסגת לאחור ולשקוע במצולות הייאוש והדיכאון???

אותה אבן החליטה שמתעלים!!! מבינים ש"מאת ה' הייתה זאת היא נפלאת

אין לאיפה ללכת... אין בית מדרש... אין תלמידים... אין אפילו מנחמים... או אז הגיעה לה רחל אשתו ואמרה לו: רבי עקיבא!! אתה זוכר את אותו ז-ה-ה-י-ו-?

אתה זוכר את היום המייאש שחזרת מהחידר בגיל ארבעים כולך מדוכדך ואמרת לי שכולם צוחקים עליך...

אתה זוכר את זה היום שעמדת חסר בטחון עצמי לחלוטין מול המים ששחקו אבנים והחלטת שמתמודדים??

מי כמוך יודע שזה היום!!! זה היום שהצמיח אותך!!

אם ככה... הרי גם עכשיו... זה!!! זה היום שתעמוד בגבורה מול האסון הנורא... ביום זה שתעמוד חזק ותדע ש"מאת ה' הייתה זאת..." בזה היום תסיק מסקנות ותבין שהקב"ה כנראה רוצה משהו אחר... אם בזה היום אתה תתגבר ותתחיל הכל מחדש..

הרי זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו!!!
אכן באמת ל"ג בעומר: זה היום עשה ה'!!!

זה היום שלר"ע היה את כל הסיבות הכי מוצדקות להיכנס למיטה דוך און דוך ולא לצאת ממנה לעולם... זה היום שלר"ע יכול היה להיות רחמים עצמיים שהיה מונע ממנו לצאת מכל זיכוי הרבים שהיה לו ולהיכנס בתוך עצמו... אבל לא!!! הוא עמד מול הדין הקשה!!! הבין את המסר!! מיד ירד אצל רבותינו שבדרום ופתח ישיבה עם לקחים ברורים מהעבר והתחיל הכל מחדש...

היום הזה שר"ע הגיע שבור ורצוף לרבותינו שבדרום... זה לא היה היום היפה שבחיינו... אח"כ הגיעו ימים הרבה יותר יפים... לראות את חמשת התלמידים עולים וגדלים לכאלו אריות... לראות מה זה סברא של רבי יוסי שנימוקו עמו... לראות את החכמה והספרות האדירה של רבי מאיר... ולראות את האש שמקיפה את ר"ש...

אלו היו הימים היפים בסוף ימיו של רבי עקיבא...

כמעט נשברו לרסיסים... אם מה"מאת ה'" הנוראה הזו לא יצא "זה היום עשה השם!" רק זה היום עשו ח"ו רוסים והאמריקאים כאן!!! הם כמעט... כמעט... נשברו!!!

נו... ואז... מה אז החזיק אותם בכל זאת להמשיך הלאה??? נו... תגיד אתה... מה החזיק אותם??? פשוט מאוד... הם שוב פעם אמרו לעצמם "מאת ה'..." ושוב האמינו שגם מה"מאת ה'" הזו... יבא יום ו"זה היום עשה ה'..." וכיום... מי כמונו יודעים שאם "זה היום עשה ה'..." ועולם התורה פורח ועולה... הרי מי כמונו יודעים שכל הכבוד וכל המנייה הזו שייכת רק לאותם אלה שעמדו אז... שם ברגעים הקשים ובמקום לשקוע במצולות היאוש... זה היום שהצמיח את הדור שלנו!! היום של ההבנה שלמרות הכל ועל אף הכל... מאת ה' הייתה זאת!!! זה היום שהצמיח את עולם התורה!!

רבי עקיבא היה רבה גדול של עשרות אלפי תלמידים...

אבל במסר הזה??? בזה הוא היה התלמיד של אשתו רחל ר"ע ידע ש"זה היום" בדרך כלל מגיע יחד עם "מאת ה' הייתה זאת היא נפלאת בעינינו..."

ר"ע כבר ידע שהמקפצה הגדולה ביותר לפעמים מוטמנת בנפילה העמוקה ביותר!!!

וזה היום... ואותו יום מר ונמהר הגיע... והמגפה השתוללה בישיבתו של רבי עקיבא... ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך.. עמד לו ר"ע ועיניו רואות וכלות... כל המפעל חיים... כל מסירת התורה דועכת מול העיניים...

לראות אלפי תלמידים מתים ביסורי איוב... האדם החזק ביותר לא יכול לעמוד מול זה... ועוד לוויה ועוד לוויה... עוד אלף ועוד ועוד... וכולם כולם...

והגיע ל"ג בעומר!!! הלוויה האחרונה!! של התלמיד האחרון!! רבי עקיבא עומד בלוויה ואין שום תלמיד שיתמוך אותו.. אחרי הלוויה

אבל זה היום ? ? ? זה היום שבו ר"ע עמד מול התהום ועמד בניסיון ואמר "מאת ה'.."
זה היום!!!

כל אחד מאיתנו מאחל לעצמו ימים יפים!!
ימים מליאי אור ושמחה... שטייגן... גישמא'ק.
שהכל יהיה אור בעיניים
קורא יקר: אני מברך אותך מעומק הלב שכל
הימים שלך יעברו בטוב ובנעימים... אך טוב
וחסד ירדפוך...

אבל זה היום???? היום הגדול בחייך!! הארבע
חמש ימים הגורליים שכל העתיד שלך היה
נתון בהם...

ע"פ רוב הימים האלו הם לא מהימים היפים
בחיים. אז שתדע: זה לאו דווקא הימים
שאתה תאהב להיזכר בהם... לפעמים מדובר
בימים שמאסו הבונים... ימים שעומדים מול
תהום פעורה... ואז אם תעמוד בגבורה
בפרשת דרכים... ותחליט ש"מאת ה' הייתה
זאת..." והגיע הזמן לעשות שינוי בחיים... הרי
יום יבא וכשתשחזר מה הפך אותך מאבן
שמאסו הבונים עד לראש פינה... הרי זה!!! זה
היום עשה ה'!!! היום הקשה של הפרשת
דרכים הוא היום!!!

מעשה בבחור אחד שקראו לו אליעזר... הוא
לא היה בחור שיושב ולומד... הוא היה עובד
בתנובה... אבל הקב"ה רצה אותו... הקב"ה יעד
לו עתיד הרבה הרבה יותר גדול מזה... אז
פעם הוא נסע ברכב של הפרה של תנובה...
ופתאום המשאית התהפכה... המנוע הלך...
הרכב התרסק... אליעזר לקח את זה אישית...
הוא התיישב בציד הכביש ומירר בבכי... אבא
שלו הגיע לזירת התאונה הניח יד על כתף
בנו והרגיע. אליעזר... תירגע... מה אתה
בוכה??? מה הסיפור?? יש ביטוח... לא נורא...
זה קורה במשפחות הכי טובות... אתה לא
ה"נהג חדש" הראשון שעושה תאונות... אבל
אליעזר בוכה... אבא התיישב לידו... אליעזר
אני לא מבין אותך... מה הסיפור שלך?? מה

הבכי הזה?? ענה אליעזר לאביו: אבא אבא:
תקשיב טוב:

לטובתי נשברה רגל פרתי!!!

אני לא בוכה על הפרה... ולא על הרגל שלה...
אני בוכה כי אני רואה פה "מאת ה' הייתה
זאת..." מה הקב"ה רוצה להגיד לי בזה??? מה
המסר שאני צריך להוציא מכך?? הגורר הגיע
ולקח את המשאית מהכביש ואליעזר המשיך
עם טרמפים ישירות לישיבה... והוא עלה
והתעלה... עד שהוא גדל ונהיה בור סוד שאינו
מאבד טיפה... וכשרבי יוחנן בן זכאי נשקו
בראשו...

וכולם שרו לו זה היום עשה ה'!!!

נענה רבי אליעזר ואמר: זה??? לא!! לא זה!!!
אתם יודעים מה היום הגדול שלי שזה זה
היום???

אותו יום שעמדתי מול שבר... ולא
התבלבלתי... לא הסתכלתי במבט שטחי...
אלא הבנתי ש"מאת ה' הייתה זאת..." הבנתי
שאם עשיתי תאונה בדרך לים המלח... כנראה
שהקב"ה רוצה שאני אתפוס את עצמי
לידיים...

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו!!!

לכל אחד מאיתנו הקב"ה שולח כמה רגעים...
כמה רגעים בכל החיים... רגע של "מאת ה'..."
רגע שהוא אמנם קשה... על פניו הוא נראה
כמו מוקש... אבל מתחתיו ממתינה לה
מקפצה!!! מקפצה שיכולה להקפיץ את העפר
דל... מאשפות... ועד נדיבי עמו...

רק לא לפספס את הרגע!!!

הרגע הזה ע"פ רוב ממתין דווקא ברגעים
הקשים בחיים... דווקא ברגעי השפל הגדולים
ביותר... אם נדע את זה... זה יכול להקל... זה
יכול להפוך דווקא את הרגע המייאש ביותר.
לרגע של התקווה הגדולה ביותר...

עכשיו רק תבין למה בל"ג בעומר... כשאנחנו
שרים "לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר
יוחאי..." אנחנו מוסיפים גם את הפסוקים
"מאת ה' הייתה זאת היא נפלאת בעינינו"
"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו..." נו.

לא רק אז אלא גם עכשיו...
זה היום!! היום הזה אפשר לקבל
קבלות טובות... קבלות אולי קשות...
אבל ימים יגידו והיום הזה יכול
להתברר כזה היום עשה ה' נגילה
ונשמחה בו...

עכשיו אתה מבין למה?? עומדים אנו כעת
מול האש קודש המלהטת של התנא האלוקי
רבי שמעון ותלמידיו... ואנחנו שואלים:
מאיפה זה?? והכתובת רשומה על הקיר:
אותו יום ש"מאת ה' הייתה זאת..." אותו ל"ג
בעומר שרבי עקיבא לא נשבר ותפס את מקל
הנידודים והלך עד חמשת רבותנו שבדרום
ושם התחיל הכל מחדש... זה!! זה היום עשה
ה' נגילה ונשמחה בו... הכל נזקף לזה היום...

ל"ג בעומר שמח... זה היום!!

מה הסיפור האמיתי שמסתתר מאחורי השיר "בר

יוחאי..."?

משותף מסוים ביניהם... לשניהם היה סיפור
דומה בבחינה מסוימת!!!
נתחיל עם הסיפור הפחות ידוע... על ר' שמעון
לביא זיע"א... המעשה היה כך: לר' שמעון לביא
הייתה תכנית מאוד ברורה!!! הוא כסף לעלות
לארץ ישראל... ולזכות לחונן את ציונו הקדוש
של רבי שמעון בר יוחאי... והוא השתוקק לעסוק
שם בתורת הנסתר בסילודין... הוא עלה על
אניה... ובאמצע הדרך הוא היה צריך לעצור
לתחנת ביניים באיטליה... הוא ביקר בעיר
סלוניקי... והוא גילה שם יהודים מיוחדים... שיש
להם המון יראת שמים והמון אהבת תורה... אבל
הם היו עמי ארצות... לא היה להם רב שיגיד
להם מה צריך לעשות... הוא בדק את המקוואות
ואת סכיני השחיטה והזדעזע לראות ש... שעם
כל הרצון הטוב... בהעדר רב היהודים פה קרובים
להיכשל באיסורים החמורים ביותר... לא הייתה
ברירה!!! הניסיון היה מאוד קשה... אבל ר'
שמעון לביא הבין... רצון ה' שאני אשאר כאן!!!
אמנם התכנית המקורית שלי הייתה הכיסופים
לעלות לארץ ישראל... אמנם יש לי השתוקקות
עצומה להגיע לציון של התנא האלוקי ר"ש... זה
מה שהייתי רוצה!!! אבל יש רוצה ויש צריך!!!

בתקופה הזו... אנחנו פוגשים מידי שנה שני
פיוטים קדושים!!! שהשתרשו במשך השנים
ונהיו נכסי צאן ברזל בעם היהודי!! אין כמעט
יהודי שלא משורר אותם!!!! הפיוט הראשון:
הוא בר יוחאי... להמקובל ר' שמעון לביא
זיע"א... והפיוט השני הוא אקדמות מילין
לרבינו בעל האקדמות... המכנה המשותף בין
שני הפיוטים האלו שהם כ"כ הושרשו בעולם
היהודי... עד שהם נכנסו לתוך הסידור!!! לתוך
החומש!!!! אין כמעט יהודי בכל קצוות תבל
שלא שר בשבוע האחרון בר יוחאי... ואין
אשכנזי בכל קצוות תבל שלא אומר בסילודין
את הפיוט אקדמון מילין... (גם מי שנרדם
בקריאת התורה ובמגילת רות... אבל באקדמות
מילין הוא לא מספיק...) והתופעה הזו טעונה
בירור: במה זכו אותם שני גדולים... שמתוך
רבבות פיוטים שנתחברו בין גדולי עולם... הרי
שני הפיוטים האלו הם כתובים בתוך
הסידור... הם חלק מהתפילה... חלק מסדר
המחזור של חג השבועות?? במה הם זכו??
אינני יודע חשבונות השמים... אבל יש מכנה

שלהם... אפילו אשתי תוכל להתחתן עם מי שהיא רוצה... אבל אני? אני נעלם... אני הולך לבד... אני הולך להישכח ולהיעלם מההיסטוריה... איזו הרגשה נוראה!!! זו הרגשה בלתי נסבלת!!! אבל מדובר היה באדם גדול כמו ר' מאיר בעל האקדמות ואם זה מה שצריך לעשות!!!!!! אז זה מה שעושים... וכשעושים מה שצריך... הקב"ה נכנס לתמונה... ובת קול צווחת ואומרת: אתה ר' מאיר בעל האקדמות... אתה הסכמת להישכח ולהיעלם מכל הסביבה שהיכרת... והכל בשביל לעשות מה שצריך... אז הנה!!! הקב"ה יגלגל על ידך שאתה תחבר את החיבור הנורא והמרטיט "האקדמות מילין..." שלא יהיה יהודי שישכח את הפיוט הזה... אין יהודי שלא יודע מי זה ר' מאיר בעל האקדמות... ללמדך: כשעושים מה שצריך לא

מפסידים!!!!!!

מה פירוש לא מפסידים?? ברור שמפסידים... מדובר פה שכן שמפסידים... כן... כעת!!! באופן נקודתי זה אמנם נראה הפסד... אבל ימים יגידו... ר' מאיר בעל האקדמות באמת נעלם מהאופק... הוא באמת נאלץ ללכת ולא יכל יותר לחזור... אבל העולם לא נעצר שם... מאז עברו עוד המון המון שנים... וסמבטיון הנהר הספיק להשליך עוד מיליוני אבנים... אבל עם ישראל עדיין לא שוכח את בעל האקדמות מילין מידי חג שבועות

ר' שמעון לביא אמנם לא זכה להגיע למירון... ברור שזה היה בשבילו הפסד... אפילו אנחנו... במושגים הפיצפונים שלנו מסוגלים להבין מהי תחושת החמצה למי שיש לו "משהו" עם מירון ולא זכה להגיע... (למי שיש לו משהו עם זה לפי שורש נשמתו... כי יש כאלו שאין להם את זה... אין בכלל... וזה לא בעיה שאין להם... אבל רק מותר להם לדעת שיש כאלו שיש להם... וזה לא רק מיסטי כמו שהם חושבים...) אז ר' שמעון לביא אמנם הפסיד... אבל רק נקודתית הוא הפסיד!!! כי מאז דורו... הספיקו לעבור הרבה חמורים וכרכרות ועוד והרבה אוטומובילים שנהפכו עם השנים לאוטובוסים וחניונים... כולם בדרך מירונה ואילו השיר בר יוחאי לא מש מפיהם!!!! ימים יגידו והתברר שר' שמעון לביא לא הפסיד... הוא לא מפסיק לרגע להגיע למירון... השיר שלו לא מפסיק להתנגן שם... את

ומה צריך?? צריך להשאר כאן!!!! סוף סוף הרוחניות של קהילה שלימה של יהודים תמימים חשובה יותר ודוחה את הכיסופים והאורות והצחצחות הרוחניות שאני אשיג אם אני אגיע למירון... מישהו מאיתנו מסוגל להבין עד כמה הניסיון הזה היה קשה לר' שמעון לביא??? אז זהו!!! כשעושים מה שצריך לא מפסידים... אמר הקב"ה... אתה ר' שמעון לביא... ויתרת ולא הגעת לציונו הקדוש של רבי שמעון...?? יבא יום שהפיוט שלך יושר שם בל"ג בעומר מאות ואלפי פעמים... לא יהיה יהודי שלא ידע את השיר הזה... ללמדך: מי שעושה מה שצריך לא מפסיד!!!! אם ר' שמעון לביא לא זכה להגיע למירון בגלל שהוא עשה מה שצריך... מסובב הסיבות ידאג שמאות האלפים שכן יזכו להגיע למירון... לא יוכלו לזוז משם אם הם לא ישירו לפחות שלוש פעמים את הפיוט שחיבר אותו אחד שמעולם לא הגיע לר"ש.

סיפור דומה אנחנו יודעים על בעל האקדמות... כולנו מכירים את הסיפור הארוך... שמה שנוגע לעניינינו... אותו ר' מאיר היה צריך לעזוב את כל בני משפחתו ואת כל בני עירו ולגלות למקום שאף אחד לא מכיר אותו... תחשוב איזה הרגשה זו... זה כמו למות!!!! אני רוצה שתבין: אחד הניסים שיש לבן אדם שמת!!!! זה שהפרידה שלו מהעולם נעשית רק אחרי שהוא כבר מת... ולא כשהוא עדיין חי... כי תאר לעצמך שזה היה נראה אחרת... תאר לעצמך רח"ל שהאדם כמות שהוא חי היה צריך להיפרד מכל החיים... זה היה מחזה קורע לבבות!!!!!! בשלמא: האנשים החיים שנאלצים להיפרד מיקירם... כמה שזה קורע לב... אבל הם עכ"פ נשארים יחד עם כל החיים ורק הוא הולך... אבל אם הוא בעצמו היה צריך להיפרד מכולם ולהישאר לבד... זה היה קורע לב פי מאה... אז תחשוב שאצל ר' מאיר בעל האקדמות... מבחינה מסוימת זה מה שקרה!!! זה היה כמו לוויה של אדם חי בחיי חיותו!!! עומד כאן אדם שיש לו אשה... ילדים... קרובי משפחה... עיר שלימה... תלמידים... הכל... ו... והוא כעת הולך לעזוב אותם וללכת אל הבלתי נודע... הם עוד איכשהו ישארו במקום הטבעי

מי יקבע מה אני אעשה!! בסופו של דבר איזה שיקול אמור להכריע?? השיקול השכלי והחותך: מה צריך!!!! לא מה אני רוצה... אלא מה צריך... לרבש"ע לא חסר גוים שמחליטים בשבילו מה הוא רוצה... הקב"ה רוצה חיילים... יהודי זה חייל שאומר לאבא שבשמים: נעשה ונשמע!!! אני לפקודתך... מה שתמצא... לא מה שאני רוצה..

המסר הזה אנחנו צריכים לאמץ לעצמנו בפרט בימי ההכנה לקראת חג השבועות!!!
בחג השבועות קבלנו את התורה!!! תורה מלשון הוראה!!! ביום הזה קבלנו על עצמנו עול מלכות שמים שזה מתבטא בזה שאנחנו מוכנים לקבל הוראות מגבוה!!! אנחנו מקבלים על עצמנו לעשות מה שצריך ולא מה שאנחנו רוצים... כן... יש לי הרבה כיסופים והרבה אורות... אבל בסופו של דבר

באיזה בית מדרש רשב"י למד...?? האם בבית מדרש הליטאי או-- בבית המדרש החסידי...?? והאם יש סיכוי

ש... ש... שבשניהם??

היחיד שיזכה מבין שניהם להגיע באמת עד השמים!!!!!!

החסיד אמנם יודע שאפשר להגיע לשמים... אבל הוא פחות יודע איך... ואילו הליטאי אמנם יודע איך... אבל הוא לא מעלה על דעתו שאפשר... הבנת?? אני טיפה אסביר: (ושוב אני מדגיש: אני מדבר בנימה מאוד כוללנית ושטחית... מי שיתעקש לקחת את זה ללב... זו הוכחה ניצחת שהוא בעצמו אדם שטחי...)

החסיד משחר ינקותו שומע סיפורים נשגבים על צדיקים לאיזה מדרגה רוחנית אפשר להגיע... אבל דווקא מרוב המעוף של החינוך הזה... נוצר בהכרח איזשהו קצר ונתק בין השאיפות לבין הפרקטיקה... תכל'ס איך!!!! איך להגיע לזה... ממילא כל המדרגות האלו נשארות איכשהו אצל הרבה שליט"א וזצוק"ל... ולי לא נותר אלא לספר את זה ולדעת שזה קיים...

לעומת זאת הליטאי... הוא קיבל חינוך מקורקע ונעוץ עם שתי רגלים בריצפה!!!!!! משחר נעוריו

מישהו פעם הגדיר לי: מה ההבדל בין חסידים למתנגדים???

אז לפני שאני בכלל נכנס לנושא, זאת למודעי: שכשאני משתמש במונח חסידים ומתנגדים זו הגדרה מאוד כוללנית ושטחית, ואני משתמש איתה נטו בתור לשון מושאלת ותיאורטית... אבל אין באמת כוונה לא לחסיד ולא למתנגד ואין שום קשר בין המצולם לכתבה... נא לקחת את הדברים בפרופורציה... ונא!!! אין נא אלא לשון בקשה, נא ונא לא להוציא דברים מהקשרם.. בתקווה לבגרות... הוא טען ככה: החסידים יודעים שאפשר להגיע לשמים!!!!!!

ואילו המתנגדים יודעים איך להגיע לשמים!!! אבל דא עקא: ששניהם בסופו של דבר נשארים תקועים... ולמה?? כי החסידים אמנם יודעים שאפשר...

אבל לא יודעים איך...

ואילו הליטאים אמנם יודעים איך...

אבל הם לא יודעים שאפשר...

ברגע שיקום מישהו ומצד אחד ילמד מהחסידים שאפשר להגיע לשמים!!! ומצד שני יתחקה אחרי הקיבוע והממסד הליטאי איך מבצעים את זה בפועל צעד אחר צעד... אז

צריך תכל'ס... לדעת איך מבצעים את זה בפועל...

איפה זה הכי בולט וניכר??? בעסק התורה!!!
החכמה הגדולה היא להצליח לאחוז בשני הקצוות כאחד...

מצד אחד להיאחז בקירקוע הליטאי!! הממסדי!! הברורי!! והמסודר!! ומאיזך לנסות לקבל ולהיאחז ברובד פנימי ועמוק במשמעות העמוקה של העבודת ה' שאנחנו עושים...

אין לך מושלם יותר מהחסידישע בחור... אבל לא סתם... אלא באמת חסידישע... עם כל הרמ"ח והשס"ה... ועם כל החינוך וההנהגות הקדושה והטהרה שדרך החסידות התובענית דורשת... אבל!!! הוא השכיל להבין ש איך ?!

איך להגיע באמת לכל המעלות הגדולות האלו...?? בשביל זה הוא חייב את הפרקטיקה הליטאית!!! לדעת להפשיל שרוולים ולהיכנס דוך און דוך לתוך הסוגיה... פה צריך להיות שקוע באמת בלימוד!!! כאן צריך שזה יהיה עסק אמיתי... עסק שתופס לי את הראש ועוטף את כל ישותי...

ואין לך מושלם כמו ישיבוחר ליטאי... אחד כזה שיודע להיות מונח בסוגיה... יודע באמת מה זה ללמוד... אבל באמת... על טהרת הלימוד הליטאית... אבל מצד שני: הוא זוכר כל הזמן שיש לו עסק עם בניית כל העולמות... הוא יודע שעסק התורה שווה טבילה במקווה... לכה"פ שווה טבילה... בא נגיד את זה ככה: אין מושלם כמו בן תורה ליטאי שיודע שיש בנפש החיים לא רק את שער ד' שמדבר על תורה... אלא גם שער ב' וג' שמדבר על יחוד ה' ועל סדר השתלשלות... רק מה?? בדרך כלל מי שבאמת יודע איך ללמוד... ובאמת יודע איך להבין סוגיה... הוא בדרך כלל באופן טבעי נמצא בקבוצת סיכון לשכוח את הרוממות שעומדת מאחורי מה שהוא עושה... ואילו זה שכן זוכר כל הזמן שהוא מתעסק עם הליגער תויררה... אז הוא בדרך כלל נוטה להיות פחות מחובר... ויש לו נטיה להיות פחות שקוע בלימוד... ופחות יודע תכל'ס איך ללמוד...

הוא שמע שהגאון מוילנא ידע את כל הש"ס... ואיך הוא ידע את כל הש"ס?? פשוט מאוד: ישב ולמד ישב ולמד ישב ולמד... זה מה שהליטאי שומע!! וזה מה שהסבירו לו ואין פה מה להבין!!! הכל ברור!!! הליטאי יודע מצוין איך מגיעים למדרגה של הגאון... הסבירו לו בדיוק מה צריך לעשות ואיך בשביל להגיע לזה... לא השאירו לו בדל מידע שהוא מעורפל ומוטל בספק... (ואם מישהו מעיז לספר לו סיפור קצת מופשט וגבוה ולא לגמרי פרקטי... הליטאי מזדעק ו... ודי... תפסיקו כבר... מכיר את הכעס הזה??) הכל ברור... הוא יודע בדיוק מה הוא צריך לעשות!!! ומאז זה מה שהוא עושה ולשם הוא שואף... רק מה?? הליטאי נמצא בסיכון שכל השאיפות והמעוף שלו יתחילו ויגמרו בלדעת את הש"ס וזהו... אבל לך תסביר לו... לך תסביר לליטאי שלדעת ש"ס זה אמנם דבר גדול... אבל זה רק ההתחלה!!! כי תורה זה הבסיס... ואחרי תורה מגיעה זהירות וזריזות ונקיות וטהרה וחסידות... בקיצור: זה רק תחילת הדרך!!!! לך תסביר לליטאי שאצל הגאון לדעת ש"ס זה היה רק ההתחלה... ומשם הוא טיפס ונסק לגבהים ש... ש... אם אתה באמת רוצה להבין במה מדובר... לך לחסידים ודווקא הם יסבירו לך מה מתכוונים אפילו המתנגדים כשהם אומרים "הגאון החסיד מוילנא..."

מצד שני עומד החסיד... החסיד מקבל מושגים לאן אפשר להגיע... ממתי שהוא נולד מספרים לו לאיזה מדרגות גבוהות אפשר להגיע... מספרים לו על בן תמותה שמצליח להגיע לגדלות בלתי נתפסת... לחסיד יש מושגים לאן אפשר להגיע... אבל יש לזה מחיר!!! כי ככל שהוא מקבל מושגים יותר גבוהים... ככה יותר קשה לקרקע אותם... כך קשה יותר לתרגם אותם לשפת המעשה... תכל'ס... איך!!! איך מגיעים לזה!!!

עכשיו: שלא תבין לא נכון: אין פה דרך אחת שיותר טובה מהשניה... יש פה שתי קצוות של חבל... שהם רחוקות אחת מהשניה... ואת שניהם אנחנו חייבים!!! וכל אחד מושך לכיוון שלו עד הסוף... מצד אחד אנחנו צריכים לקבל רוממות וטהרת לב להבין איפה אפשר להגיע... ומצד שני

ובשביל זה!! בדיוק בשביל זה יש לנו את

רבי שמעון!!!

שים לב: יש לנו כביכול שני רבי שמעון!! שהם כמובן אחד...

יש לנו את רבי שמעון של הגמ'...

ויש לנו רבי שמעון של הזוהר הקדוש...

ואם תנסה להשוות ביניהם... אין שום קשר!!!

ואין שום דימיון!!!

רבי שמעון של הש"ס זה ר"ש ענייני!!! זה רבי שמעון שמוכר לנו עמוק מתוך הסוגיה... כשרבי שמעון מדבר איתנו בגמ' אין שום זליגות לתורת הנסתר... הכל שם פרקטי!!! הכל מחושבן בתוך תוך הסוגיה... זה ר"ש של הגמ'...

ואז!!! אחרי חמש דקות אתה פותח זוהר...

אתה פוגש את אותו רבי שמעון... אבל הפעם?? הכל השגות... הכל בחינות... הכל ברובדים עמוקים מה זה אומר ולאן זה חותר ובאיזה בחינה זה משפיע...

איך זה יכול להיות??? אם בזוהר אתה פוגש כל הזמן בחינות והשפעות ושום דבר לא כפשוטו... אז איפה זה בגמ'???

תבין: אני יודע שיש ראש ישיבה!!! ויש מקובל!!!

ראש ישיבה מדבר בשפה של קצוית ורעק"א...
ואילו מקובל מדבר בשפה של בחינות
וספירות...

אבל רבי שמעון...!!!??? מה נעשה שרבי שמעון זה לא שני אנשים!!! זה אותו רבי שמעון גם בש"ס וגם בזוהר... והנה בש"ס לא תראה אותו מזכיר מילה וחצי מילה מעשר ספירות או מחמישים שערי בינה או מל"ב נתיבות חכמה... הכל שם שתול עמוק עמוק בתוך הסוגיה... והנה... רק תפתח את הזוהר הקדוש... אתה רואה עולם שלם של נסתר... שאין לו שום איזכור בכל הש"ס...???

זו!!! זו הגדלות של רבי שמעון בר

יוחאי!!!

מצד אחד להיאחז בסולם בשלב הכי

גבוה!!!

ומאיך: לקרקע אותו עד הריצפה!!!

מצד אחד לאחוז בהשגות הגבוהות ביותר... אבל לא להשאיר אותם שם ולאבד חלילה קשר עין עם הקרקע... סוף סוף הסולם הזה שראשו מגיע השמימה... הוא לא יכול לשמש כסולם רק אם הוא יהיה מוצב ארצה ולגמרי ארצה!!! אם רק תקרא קצת מההשגות שכתובות בזוה"ק על הפעולות הנשגבות וההיכלות שאנחנו נכנסים אליהם בשעת התפילה... כשאתה רואה את זה אתה בטוח שרבי שמעון מסתמא התפלל אחרי זמן תפילה... בטח הוא לא שם לב לשעון... כזה ראש שמגיע השמימה בטח הוא למעלה מהזמן ולמעלה מהמקום... אבל לא!!! תקפוץ בחזרה לש"ס... שם תפגוש את ר"ש במסכת ברכות שהוא עומד כל הזמן עם יד על השעון ועל הדופק: פעמים שאלם קורא ק"ש שתי פעמים כלילה אחת קודם עלות השחר ואחד לאחר עלות השחר ויולא בהם יד"ח אחד של יום ואחד של לילה... רבי שמעון עומד עם סטופר... עד כאן ק"ש של ערבית! ומכאן ק"ש של שחרית!! ועכשיו שוב תקפוץ לזוהר... שם אתה מגלה שאין יום ואין לילה... אין אור ואין חושך... הכל יחוד ה'!!!

תנסה!!! תנסה פעם אחת לאחוז ביד אחת סוגיה כבדה בגמ' שכל הסוגיה שם הולכת לפי רבי שמעון... ובמקביל תפתח תיקוני הזוהר... ותנסה להעלות על הדעת שזה אותו אחד!! זה אותו רבי שמעון!!!
זה בלתי נתפס!!! איך?? איך אפשר להיות מורם כ"כ בנסתר? ושתול כ"כ עמוק בתוך הנגלה?? זה מה שרבי שמעון מגלה לנו... שאפשר לחבר שמים וארץ!!! ולא רק שאפשר... אלא שאם אנחנו רוצים להתחקות אחר גדלותו... אז הנה!! זה הסוד!!!!

לדעת להיות סולם מוצב ארצה- צמוד לכל סעיף בשולחן ערוך... וראשו מגיע השמימה בהשגות המרוממות ביותר בלי שום גבולות... רבי שמעון בר יוחאי מלמד אותנו שאפשר להיות מצד אחד בעל השגה הכי מרומם... והכי מופשט... עם ההשגות הכי הכי מרוממות... ובד בבד להיות רבי שמעון של הגמ'... עם הפרקטיקה הכי מעשית... לעמוד עם מטר ולמדוד ג' על ג' אצבעות חוץ מן המלל (-)

טיפה קשר עין עם תכנית עבודה מסודרת ועקבית בעבודת ה'... יש לו נטיה לעשות פחות עסק מדקדוק הלכה או שקיעות בתוך סוגיה נקודתית בלימוד... ומאיך: גם אי אפשר להתעלם מזה שמי שיותר נוטה לדקדוק ההלכה ולשקיעות מעשית בלימוד... אז יש לו גם נטיה לאבד טיפה קשר עין עם טהרת לב ויראת שמים... נכון!!! יש לנו בהכרח כזו נטיה... וזה לא סוד!!!

ובשביל לכל אחד יש הנקודה החזקה שלו!! ומצד שני את הנקודות שטעונות אצלו שיפור... אבל!!!! מה שכן חשוב... בשביל זה יש לנו את רבי שמעון שמוכיח לנו שאפשר להתעלות מזה!!! מי שרק רוצה יכול להגיע למדרגה שהוא יוכל לאחוז בשתי הקצוות של הסולם כאחד... בלי לתת לאחד יותר מהשני... לא חייבים בהכרח להיכנע לחצי עבודה הזו... אם אפשר... אז בא נעבוד על זה... בא נתפלל על זה...

וצריך הרבה להתפלל על זה!!! כי זה לא פשוט!!! זה מלאכה לא פשוטה... זה בדיוק העניין של "נעשה אדם נאמר בעבורך..." מצד אחד להיות אדמה לעליון... להלך שם בעולמות העליונים... אבל מצד שני לתרגם את זה לאפר דם מרה... לבן אדם הזה שמהלך כאן על פני חלד... עם כל המידות שהוא צריך לתקן ועם כל התכנית עבודה המסודרת והפרקטית שהוא צריך צעד אחר צעד עד שהוא יעלה במסילה הישרה של רבינו המסילת ישרים שמגיעה עד רוח הקודש...

מנג'ט...) ולעמוד עם שעון ולבדוק בדיוק מתי סוף זמן קריאת שמע... ולהיות צמוד לכל חומרה בעירוב השכונתי... להיות מעורב בכל הפולמוסים ההלכתיים המובהקים של התקני שבת וכדו'... וזה לא סתירה שאפשר בד בבד לתקן פתורא- ולערוך את השולחן הטהור בשבת קודש ולאתקן סעודתא בחקל תפוחין ולהשיג ש"כגוונא דאינון מתייחדין באחד, אוף הכי איהי וכו' וכו'..."

את זה אנחנו צריכים לקחת מרבי שמעון!!!!

לקחת מצד אחד את הפרקטיקה של הנגלה!!! ומצד שני את האין סוף של הנסתר!!! ולדעת לתת לכל אחד את המקום שלו... בלי שזה יבא אחד על חשבון השני... שלא תבין לא נכון: יש יותר מאלפיים מימרות מפוזרים בש"ס ובמדרשים מרבי שמעון בר יוחאי... וזה לא סתירה שכל תורת הנסתר נזקפת לארי שבחבורה הלא הוא ר"ש...

יש לנו עוד דוגמא לזה בדורות היותר מאוחרים... רבינו הרמח"ל!!! מי שלומד ספר מסילת ישרים... רואה ספר הדרכה מסודר ומקורקע שאין כמותו!!! שלב אחרי שלב... אין דילוגים ואין קפיצות... זה מתחיל בזהירות וממשיך בזהירות נקיות וכו' עד רוח הקודש... לא תאמין שלאותו רבינו בעל המסילת ישרים יש סידרה של ספרי קבלה שעוסקים בהשגות הכי גבוהות... ויש לו ספר תיקונים חדשים שבו הוא מזמין את כל פמליא של מעלה ואת אליהו הנביא ומדבר איתם פנים אל פנים... היית מאמין שזה אותו אחד???? מה התשובה?? זה גופא הגדלות!!!! לדעת לטפס עד שמי השמים... אבל מאיך לתת תכנית מסודרת ומסילה ישרה ומקורקעת של עבודה מעשית איך!!!! איך מגיעים לכל זה!!! את זה לימד אותנו רשב"י... וזה מחייב את כולנו!! ואנחנו יכולים!!!!!!

אז נכון!!!! אי אפשר להתעלם מהנטיה הטבעית... שמי שיש לו נטיה להשגות ולרוממות... מטבע הדברים יש לו נטיה לאבד

כדי לא להשאיר הנייר חלק

לפניך אוסף הערות פרקטיות ונחוצות במצות עשה ד"ואהבת לרעך כמוך", שמוטל עלינו להתחזק במצוה זו בכלל, ובפרט בימים אלו,

א. **"ואהבת לרעך כמוך"!!** מצוה זו מצד אחד תובענית מאין כמותה, שחייבים לאהוב כל יהודי בישראל באשר הוא, אבל מצד שני זה הרי בלתי אפשרי!!!! כי עינינו הרואות שיש סוגי אנשים שמצד טבעיהם שונים מן הקצה אל הקצה, והם לא מסוגלים להסתדר אחד עם השני, ולא יכולים לסבול אחד את האופי של זולתו, ואשר על כן: אם בכל זאת התורה מצוה אותנו לאהוב כל אחד מישראל, מוכרח להיות שאהבה זו לא יכולה להגיע לידי ביטוי בדידות טבעית אלא היא צריכה להגיע עם הרבה שיקול דעת ותבונה מתוך הצבת גבולות ברורים ע"מ לאפשר את אהבת ישראל הזו, לדוגמא: יש יהודים בעם ישראל שאני יכול לאהוב אותם רק מרחוק!!!! כל זמן שיש הפרדה ברורה ביני לבינם, אני מסוגל לאהוב אותם ולהכיל אותם ולשמוח בשמחתם ולכאוב את כאבם, אבל אם חלילה, מרוב שאני ארצה לאהוב אותם, אני אנסה לשבור קירות של מנטליות, ואתקש לחיות בחברתם למרות חוסר ההתאמה הטוטאלי שבינינו, אזי לא די שלא הזמנתי כאן אהבת ישראל, אלא הזמנתי במו ידי שנאת ישראל, ולא סתם שנאה, אלא היא היא שנאת חינום!!!! הרי מה פירוש שנאת חינום?? כל שנאה שעם קצת תכונה ושיקול דעת היה אפשר למנוע אותה, הרי היא שנאה מיותרת- והיא הנקראת שנאת חינום!!!! וממילא: צריך לדעת שבמצוה זו של "אהבת ישראל" לא כל הרוצה ליטול את השם יטול, ולא כל מי שמוכן לחבק כל יהודי באמצע הרחוב, זה אומר בהכרח שהוא מסוגל לאהוב כל אחד מישראל באשר הוא כי הוא לא מסוגל!!!! והדרך היחידה כיצד באמת לאהוב כל יהודי זה רק דווקא ע"י שיקול דעת וגבולות ברורים, שמציבים כל אחד במשבצת שלו, ואני במשבצת שלי, ומהמקום שלי ורק משם אני מסוגל באמת לאהוב ולהכיל כל יהודי באשר הוא. (יש לזכור שעם ישראל במצבו המתוקן, היו י"ב שבטים שלכל שבט היה נחלה משלו, והיה אז ערך קדוש ששמו "שדה אחוזה" שאדם ירש מאבותיו משבט זה, ואם אדם הוכרח למכור את שדה אחוזתו ליהודי משבט אחר, היה מצוות עשה מן התורה שיבואו הקרובים ויגאלו את השדה וישיבו אותה לנחלת השבט, ולמה?? כי כנראה למרות ש"כולנו בני איש אחד נחנו", ואנחנו מחוייבים לאהוב כל אחד מישראל, גם כשהוא משבט אחר, עדיין בריא לטובת כולם שכל שבט יתמקם בנחלה שלו, ומשם!!! נאהב את השני, ומשם נעלה מידי רגל וניפגש בעיר שחבורה לה יחדיו באהבה ואחוה, אבל אם תתחיל זליגה מנחלה לנחלה ושבט נפתלי יקבלו בזרועות פתוחות את שבט דן שבאים להתגורר אצלם, הרי זה לא יביא לאהבת ישראל, אלא אדרבה, זה מתכון בדוק לשנאת חינום, כי לא לחינום כל אחד קיבל נחלה פרטית משלו, ודו"ק).

ב. **"הוכח תוכיח"**, אפילו מאה פעמים, צריך לדעת שתוכחה היא מלשון "הוכחה" (כמו תוכיח לי... תשכנע אותי), וממילא התנאי הבסיסי לתוכחה שהיא תהיה משכנעת!!! דלכאורה יש להבין: אם אכן צריך להוכיח אפי' מאה פעמים, אזי מתי זה נקרא שמסתיימת הפעם הראשונה של התוכחה, שזה נחשב שמתחילה הפעם השניה ואני שוב צריך להוכיח?? לדוגמא: אני רואה יהודי מדבר באמצע חזרת הש"ץ... אני מעיר לו פעם אחת, עברה חצי דקה, נו... האם כעת שוב צריך להעיר לו בפעם השניה...? האם התוכחה הראשונה שהוכחתי אותו בחצי דקה האחרונה זה נחשב שהיא כבר הסתיימה, וכיון שצריך אפילו מאה פעמים, אז כעת אני שוב צריך להעיר וכו' וכו'...?? זה הרי ברור לכל בן דעת שזה לא הגיוני!!!! וכי צריך לעמוד לפניו ולשנן מאה פעמים את אותה הערה (כמו ילד שקיבל עונש לכתוב מאה פעמים את אותו משפט)!! זה לא יכול להיות ולא יתכן!!! אלא על כרחך: בפשטות, תוכחה זה מלשון "הוכחה" (מה שנקרא "תוכיח לי...") כשכתוב "הוכח תוכיח" אפילו מאה פעמים" הכוונה היא תנסה לשכנע אותו ממאה כיווני חשיבה שאמורים לשכנע, ניסית לשכנע יהודי שיפרוש מהאינטרנט, הגעת אליו מזוית המשפחתית, ולא עזר, תנסה לבא אליו מזוית אחרת, וכך אפילו מאה

פעמים- מאה כיוונים שונים, הכלל הוא: שאין שום מצוה להופיע כמו נודניק מול יהודי ולדקלם איזה משפט ביקורתי ולחזור על אותו משפט מאה פעמים, ומי שכך עושה, אפילו מאה פעמים, הוא לא ידי חובת תוכחה אפילו בפעם הראשונה, כי זה נודניק!!! זה לא מוכיח, תוכחה צריכה להגיע מזוית משכנעת, ואם אתה חושב שאין באפשרותך לשכנע אותו אז על זה אמרו חז"ל שכאן עדיף לנקוט בפלך השתיקה... אלא ש---

ג. **יש דין אחר מתוכחה!!!** הלא היא **מחאה!!!** ההבדל בין תוכחה למחאה, שתוכחה היא כאמור מלשון שכנוע, אני באמת מנסה לשכנע את אותו יהודי שיעשה אחרת, אבל כשמדובר במחאה, כאן אני לא מתיימר לשכנע אותו, אלא מאי?! אני, מתוקף חובתי כיהודי, לא יכול לעמוד מול המעשה הנלוז שהוא עושה, ולהישאר שאנן, לכן אני חייב למחות בשביל לבטא את שאט נפשי ואת אי הסכמתי לעוולה שנעשית כאן, (אחרת, אם לא אמחה, יוכל חלילה להתפרש שגם אני עומד מאחורי זה), וממילא: כעת אין לי שום כוונה במחאה שלי לשכנע אותו, אלא אני רק מבטא שאני מתנגד למעשיו ויש לי מזה שאט נפש, **אי לכך: כשמדובר במחאה**, הכללים שונים לגמרי מתוכחה, כאן לא צריך למחות אפילו מאה פעמים, (תדע: שכשמדובר במחאה של חזקה, אפשר לעשות מחאה אחת לשלוש שנים ודי בכך...), כמו כן: מחאה לא אמורה להיות משכנעת, היא רק צריכה לבטא בבירור את ההתנגדות וההתנערות שיש לנו למעשיו הנלוזים, ועוד: מצות תוכחה היא מצוה שבין אדם לחבירו, ואילו חובת מחאה היא מצוה שבין אדם למקום, ו"מי שאפשר לו למחות באנשי ביתו או באנשי עירו ואינו מוחה נתפס בעוונם", והסיבה היא: שעצם זה שהוא לא ביטא את מחאתו, זה מתפרש כהסכמה למעשיהם, ולכן חובת מחאה היא מצד אחד פחות מורכבת (שהרי לא צריך כאן מסע שכנוע של מאה פעמים) אבל מאידך היא הרבה יותר תובענית וחמורה וענשה יותר גדול. (ולפעמים הרי הוא בכלל כת חנפים...).

ד. חשוב לדעת: שכשהתורה מביאה את הציווי הוכח תוכיח, היא מיד מסייגת מצוה זו ואומרת שהיא מותנית ב"לא תשא עליו חטא"- דהיינו שלא תלבין פניו, כלומר: רק מי שיודע בוודאות שסוג התקשורת ה"בין אישית" שלו מפותחת ברמה אינטלגנטית שכזו, שהוא מסוגל להוכיח את חברו בעדינות ובזהירות שכזו, באופן שבד בבד ישמר כבודו ולא ילבין פניו, רק לו מותר להוכיח, אבל מי שלא בטוח שהוא עומד בקריטריון זה, יתכן שמוטב לו לנקוט בפלך השתיקה, וזה פתרון טוב שצריך להשמיע לכל בעלי הנערווען (בפרט בגיל ההתבגרות) שכל הזמן מתלבטים מתוך כפייטיות האם הם מחויבים במצות הוכח תוכיח או לא, ניתן להניח דעתם שכל זמן שהם לא ניחוו בתקשורת נורמלית עם בני אדם, ממילא הם נפטרים מדין זה, שהרי הם לא יכולים להעיד על עצמם שהם יעמדו בתנאי ד"לא תשא עליו חטא", ולכן הם פטורים בשלב זה לכל השיטות ממצות הוכח תוכיח, וזה פשוט: שתוכחה זה מעשה שנדרש בשבילו צורת תקשורת מסוימת עם הזולת **שלא כל אחד מתאים לזה**, כלומר: כמו שלא כל אחד יודע לדבר בפני ציבור, ולא כל אחד יודע לנהל יחסי ציבור, כך לא כל אחד יודע להעיר לשני באופן הרצוי והנכון, ואשר ע"כ גם בנושא זה, כל אחד צריך להכיר את מקומו.

ה. **"ולא תשא עליו חטא":** צריך לדעת: שהטבע הנורמלי של האדם, שכשחברו העליב אותו והוא נעלב, וכעת הוא מרגיש נחות ומושפל כלפיו, הרי מכאן ואילך הוא מפתח כלפי חברו איבה, אבל!!! זה לא נגמר באיבה, **אלא כאן מתחיל דבר הרבה יותר חמור והוא:** מאז שהוא נעלב, הרי עמוק בתוך הלב הוא חפץ ברעתו של חברו ובנפילתו, וכשיקרה לחברו נזק או צער הוא **ישמח!!!** והשמחה הזו היא כמעט **בלתי נשלטת!!!** כי כך הוא טבעו של האדם ולבו כמעט אונסו על תחושה זו, (כשם ש"לארץ לא יכופר לדם אשר שופך בה כי אם בדם שופכו", כך גם הנפש שלנו, כשהיא מושפלת ע"י גורם מסוים שהשפיל אותה, היא לא יכולה להזדקף מהשפלה הזו כי אם בהשפלת המשפיל גופא... ולכן נפילתו של המשפיל היא ממש מוכרחת לנפש המושפלת בשביל לחזור ולהזדקף... מה שנקרא בשפה המקצועית "אפליה מתקנת") אשר ע"כ יש ציווי מיוחד בתורה: **"לא תשנא את אחיך בלבבך"**, שלא ישמור בלב את ההשפלה אלא ימציא את עצמו לפני המשפיל ויגרום לו לפייס

אותו, ולמה?? ממשיכה התורה ואומרת: "ולא תשא עליו חטא"- כי אם המשפיל לא יפייס, אזי אתה המושפל תשא עליו חטא- דהיינו: אתה לא תפסיק לחפוץ ולשמוח ברעתו של חברך, אתה כל הזמן תחרוש עליו רעות מתי יפול ויתרסק אותו חבר, וכיון שמשאלת לב זו היא שלילית ומגונה מאין כמותה, לכן כבר מראש מזהירה התורה "לא תשנא את אחיך בלבבך" כדי ש"לא תשא עליו חטא", **ומכאן לכל אותם אנשים מופנמים שסוחבים איתם שכבות ע"ג שכבות של שנאה וחוסר פרגון לכל מיני אנשים שהתחככו איתם בחיים, יש להם לדעת:** שאמנם כעת, במצב רגשי זה לבם כמעט אונס אותם על חוסר פרגון זה, אבל יש להם לחוש שהם בכ"ז נחשבים חוטאים בזה, לא בגלל החוסר פרגון כעת שהוא כבר לא בשליטתם, אלא על "לא תשנא את אחיך בלבבך" שהם היו צריכים כבר אז לסגור פינות וליישר קמטים ולהשיח עם אותו חבר את עלבונם, ובגלל שהם שמרו הכל בתוך הלב ולא דאגו לנקות את העלבון מבפנים, הרי הם נתבעים על כל ההשלכות השליליות והמגונות שיצאו מזה בעתיד. (דבר זה הוא חידוש, שהרי לכאורה בפשטות "לא תשא עליו חטא" לא קאי על "לא תשנא את אחיך בלבבך" אלא על "הוכח תוכיח", אבל מדברי חז"ל משמע שדרשו את זה אף לא תשנא, וז"ל הילקוט: "אמר רבי אלעזר בן מתיהא אם יש דבר בינך לבינו אומרהו לו ואל תהא חוטא בו לכך נאמר ולא תשא עליו חטא, כיוצא בדבר אתה אומר בנפול אויבך אל תשמח ולהלן הוא אומר באבוד רשעים רנה כיצד יתקיימו שני כתובים האלו תלמיד חכם שנצחך היום בהלכה ובא לידו דבר למחר אל תשמח לו פן יראה ה' ורע בעיניו, אם ראית אדם מישראל שהוא רוצה ברעתו של חברו זהו רשע גמור, הוכח אפילו מאה פעמים, תוכיח אין לי אלא הרב לתלמיד, תלמיד לרב מנין, ת"ל הוכח תוכיח מכל מקום)

1. **כתיב: "בצדק תשפוט עמיתך"**, דרשו חז"ל דקאי על בית דין שדנים, וכשיש צד לכאן וצד לכאן צריכים הם לדון לכף זכות, ומכאן למדו חז"ל גם לסתם אדם שצריך לדון את חברו לכף זכות, **אלא!!!! שכאן יש להעיר:** שכמו שיש מצוה לדון לכף זכות כשצריך! כך יש מצוה לא לדון בכלל כשלא צריך, כלפי מה הדברים אמורים? ישנם אנשים שחושבים שבכל דבר הם צריכים להתערב, ובכל דבר הם צריכים לחוות דעה ולדון, או לזכות או לחובה, אבל לא!! צריך לדעת שיש מקומות שבמקומות שלא נוגעים אלי, לא צריך לדון בכלל, לא לכף חובה ולא לכף זכות אלא להמשיך הלאה ולא להתערב על ריב לא לי, ביאור הדברים: אדם שהולך סתם ברחוב ורואה יהודי שעושה דבר שאינו הגון, לו יצוייר שיש לו נפ"מ בזה, כגון: שהוא מסתפק האם להוכיח אותו, או אולי לשנא אותו בעבור זה (נשה נפ"מ לכמה נושאים הלכתיים או כל שיקול אחר שיש בו נפ"מ מעשית), כאן יש דין!! יש כאן נידון!! וכאן מגיע הדין המתבקש שכעת צריך לדון לכף זכות, אבל כשאני הולך לתומי ברחוב ופוגש אדם זר לחלוטין שאין לי שום דין ודברים איתו, ומשום מה אותו אדם לא לגמרי מוצא חן בעיני, ואז יש לי נטיה לדון אותו לכף חובה, אבל היות ואתמול שמעתי הרצאה מאלפת בחשיבות המצוה לדון לכף זכות, אז אני מואיל בטובי לדון אותו לכף זכות ? ! ? לא ולא!! כאן המצוה היא לא לדון בכלל, כי מי אתה שתדון, מישהו ביקש ממך לחוות דעה?? מישהו שאל אותך מה דעתך? וכי אתה דיין או יש לך כאן איזה נידון שצריך לדון?? כאן המצוה היא להמשיך הלאה ברחוב, ולא להתערב במה שלא נוגע אלי, זו הערה שנחוץ לדעת אותה, לכל אותם החושבים שכל העולם מסתובב סביבם... ודי למבין...